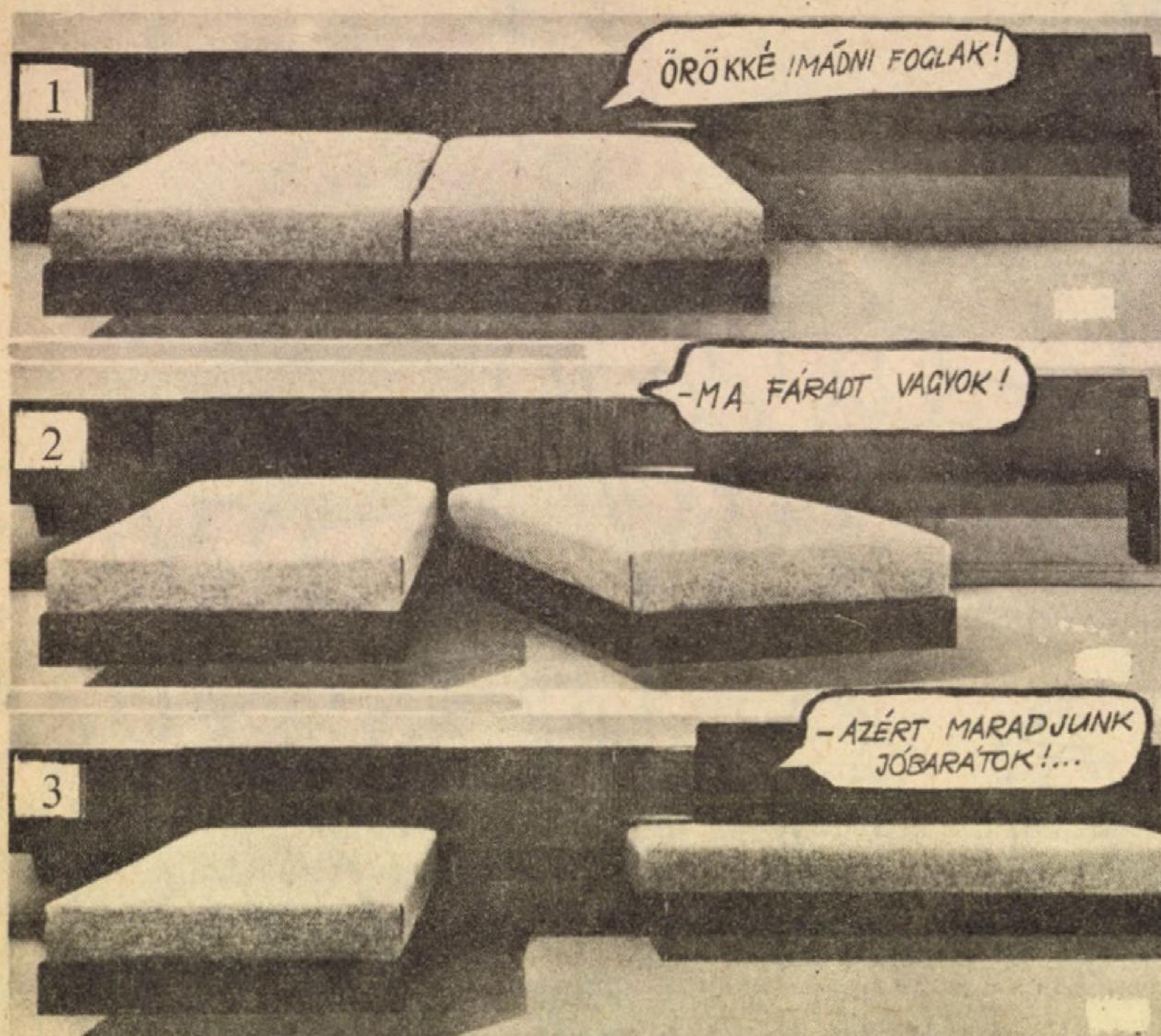
XXIII. évfolyam 45. szám · Ára: 1 forint · 1967. november 9

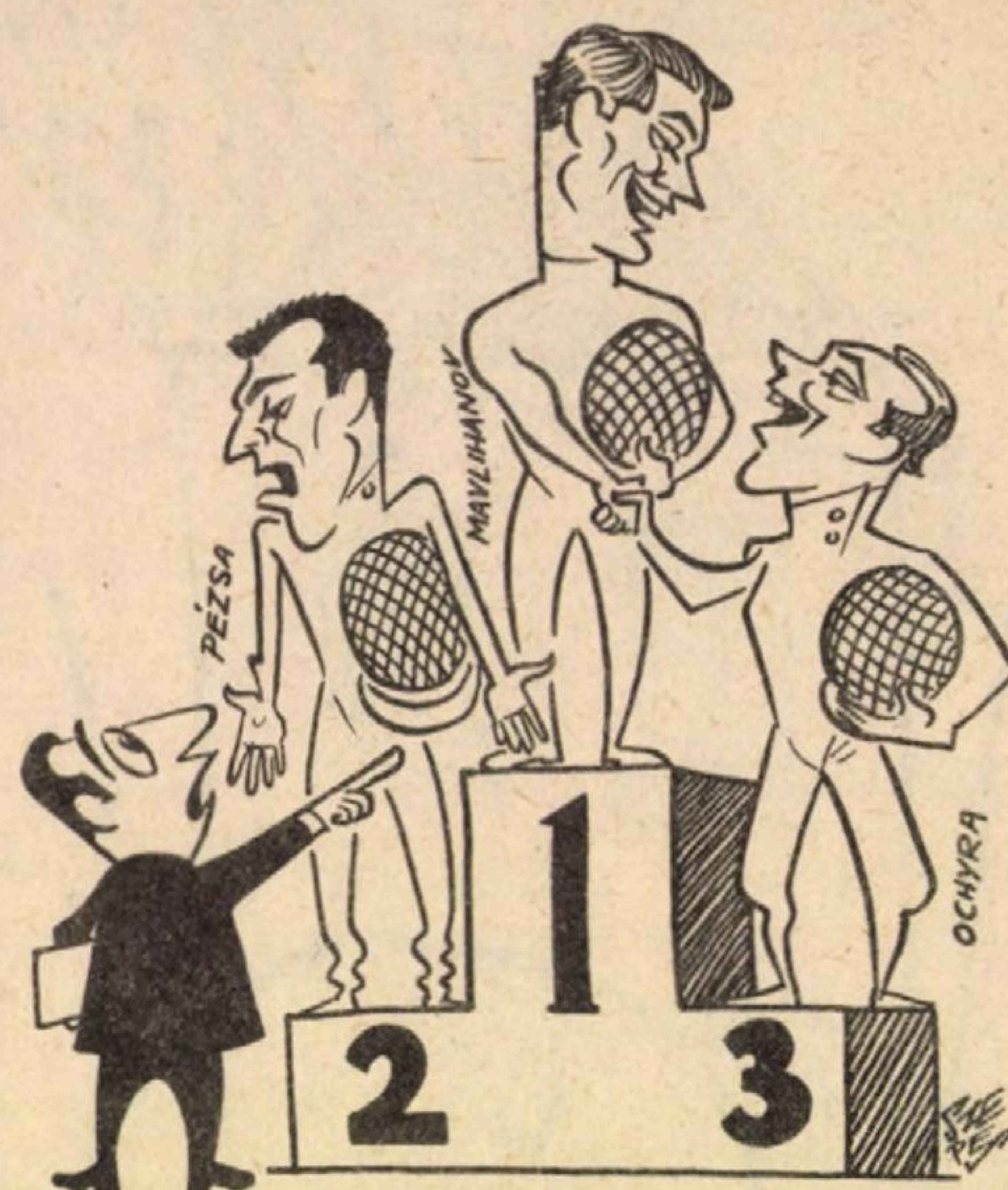
Erdei Sándor rajza

– Ebből a zsákutcából úgy kellene visszafordulnom, mintha előremennék...

Egy szerelem három éjszakája

Egyéni kardverseny Mexikóban

– Nem tudtál volna feljebb kerülni?
– Nem bírom a magaslati levegőt!

— Ha tudnád, milyen angyali! —
szavalja barátom, Pali —
A szeme, mint a csillag lángol,
vele mindenkit elvarázsol,
mert valóságos égi lény
az én szerelmem, Évikém! —

— Szép, szép — szólok én fanyar kedvvel —,
de eltúlozni azért nem kell,
és jobb, ha kis mértéket tartasz...
— Mit? — hörgi. — Túlzok? Ide hallgass!
Én tegnap, amint álmodozva
szállok egy első villamosra,
a kalauz jön, felém fordul,
s a bérletemet kéri zordul.

Én felmutatom... s veszem észre,
nem bérlet ez, de Évi képe!
No persze, reggel úgy siettem,
hogy amazt otthon felejtettem!
Már éreztem a vészes örvényt...
de el sem hinnéd, hogy mi történt!
— Köszönöm! — mondta elkáprázva
a kalauz, s ment tovább, hátra...
Az Éva-báj, mint fény az égből
így mentett meg a büntetéstől!

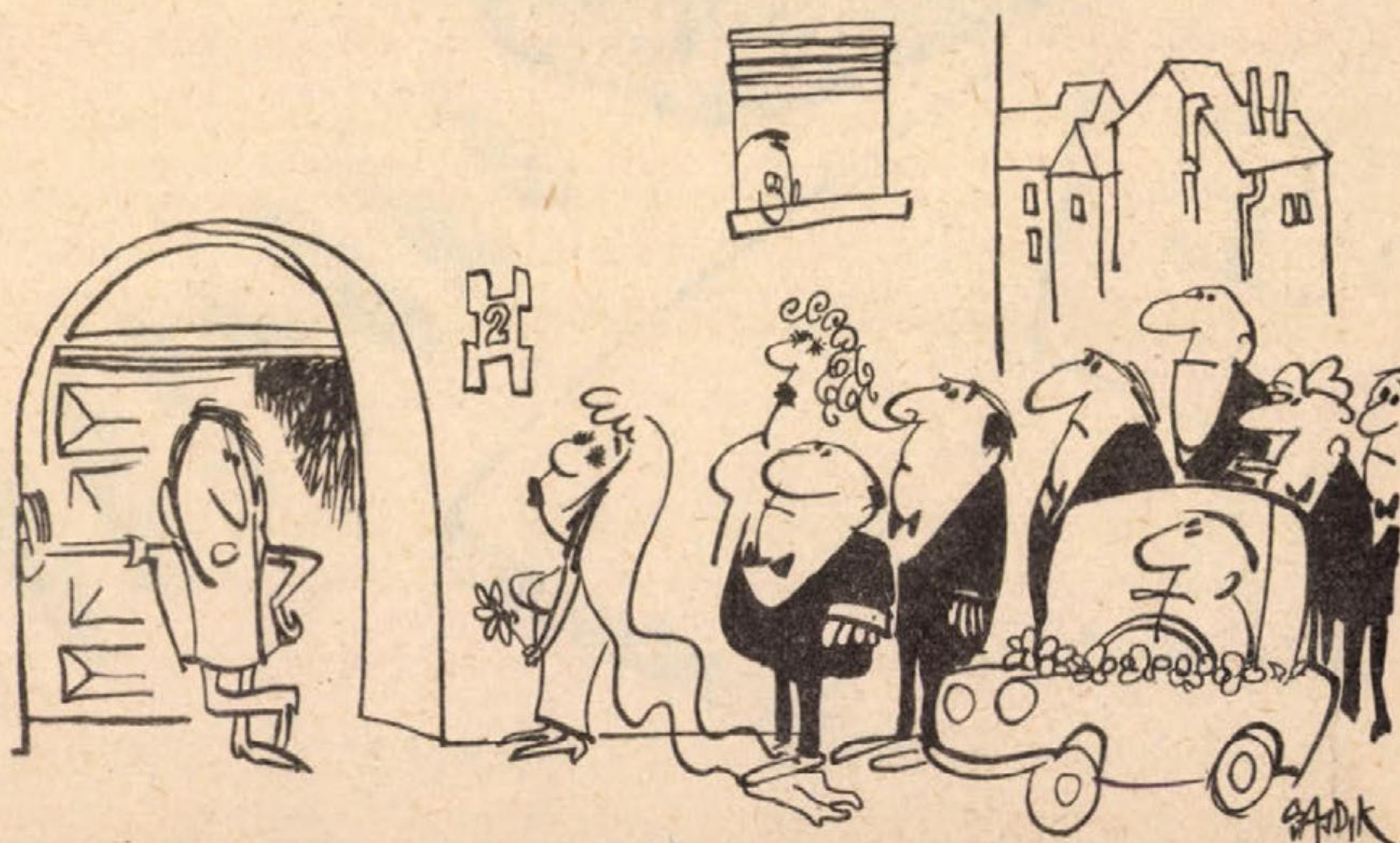
Elhallgatott, s ahogy hevült,
csak néztem, milyen lelkesült.
— Az igaz! — mondtam, vállon csapva —
szerencsés fickó vagy, te mafla!

Lovászy Márton

Elektromos beat-zene

Elfoglalt vőlegény

– Most semmiképp sem mehetek, minden percben hozhatják a tüzelőmet.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

3 MEGJEGYZÉS

TÖRÜLKÖZŐ

A kendő, amellyel Békéscsabán, a Csaba-szálló presszójának a mosdójában találkoztam, nem csipkés szélű és nem drága pici, mint a nótabeli társa, hanem jókora nagy, csurom víz és csurom piszok. Felmosórongynak vélné az ember, ha nem varrtak volna akasztót nekije, és nem biggyesztették volna a mosdókagyló mellé.

Ez azért mégiscsak haladás, hiszen a legtöbb honi vendéglátó intézmény mosdójában egyáltalán nincs törülköző – állapítottam meg némi megelégedéssel, miközben gondosan szárazra törölgettem a kezemet.

Persze – a saját zsebkendőmben.

TÜKÖR ÉS KONNEKTOR

A hódmezővásárhelyi Béke Szállóban aludtam a minap, s reggelre kelvén szállodai szobámban szerettem volna megborotválkozni, villanyborotvával. Ehhez mind a négy alapkellék együtt volt: én adtam a borotvát és a szőrös ábrázatot, a szálloda pedig a tükröt és a konnektort. Csakhogy e két utóbbi kellék olyan messze esett egymástól, hogy a leghosszabb borotvazsinór sem tudná áthidalni a távolságot. Két megoldás mutatkozott. Az egyik, hogy odacipelem a háromszárnyú, nagy toalett-tükröt a konnektorhoz. Erre sem erőm, sem kedvem nem volt. Másik megoldás az lett volna, ha a konnektort átszerelem a tükör mellé. Ehhez viszont, sajnos, kevés volt az időm.

A szálloda karbantartói viszont, akiknek bizonyára több idejük jut az ilyesmire, igazán elvégezhetnék ezt az aprócska átszerelési munkát.

„HALAT, VADAT..."

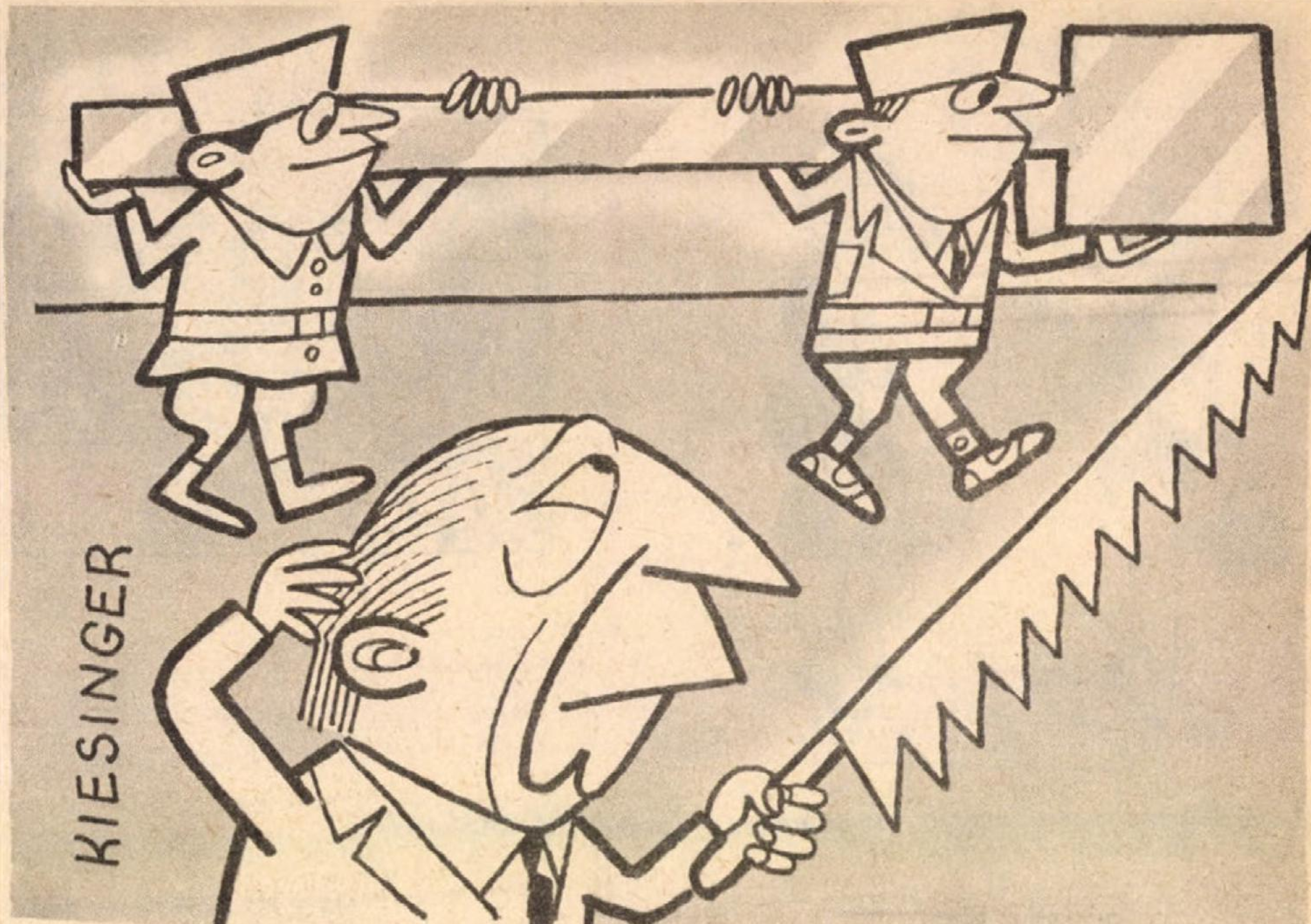
Halászlére jött gusztusom Hódmezővásárhelyt, elmentem hát a helyi *Halászcsárdába*. Kissé meglepett, amikor tudtomra adták, hogy nincs halászlé.

Átmentem Makóra, a *Vadász* étterembe. Itt már meg sem lepődtem azon, hogy egyetlen vadételt sem találtam az étlapon. Mondanom sem kell talán, hogy ők viszont kitűnő halászlével tudtak szolgálni.

(radványi)

Kiesinger és az atomsorompó

Fülöp György rajza

– Hogyan lehetne ezt elfűrészelni, mielőtt felállítják?...

MEGMAG

Ez egy új szó, most találtam ki, hosszas töprengés után.

Megfigyeltem ugyanis, hogy nálunk nincsenek gazdag emberek, nálunk csak a termés gazdag, esetleg a szókincsünk, vagy a fantáziánk, vagy az üzletekben a választék stb. A gazdag, dúsgazdag, kőgazdag jelzőt azért nem használjuk, mert kellemetlen emlékeket ébreszt bennünk, és olyan szavakat asszociálunk, hogy kapitalista, gyáros, bankár, uzsorás, értéktöbblet és kizsákmányoló. Ma már senki sem mondja azt, hogy X. Y. gazdag ember. Még X. Y. is tiltakozna az ellen, hogy ő gazdag. Pedig vannak nálunk olyanok, akik... akiknek van mit a tejbe aprítaniuk, hogy finoman fejezzem ki magam, de gazdag ember nincs. Nincs? Nincs. Nálunk csak olyan emberek vannak, akik megengedhetik maguknak ezt vagy azt, vagy ezt is, meg azt is.

Megengedhetik maguknak.

Ezt a kifejezést hallani most a leggyakrabban. Megengedheti magának, hogy autót tartson. Megengedheti magának, hogy barátnőt tartson. Megengedheti magának, hogy a Rotschild-szalonban csináltassa a felesége ruháit. Megengedheti magának, hogy befizessen egy 30 000 forintos IBUSZ-utazást.

De nem gazdag. Nem, erről szó sincs. Csak megengedheti magának, vagyis röviden: megmag.

Ajánlom ezt a szót, először is azért, mert rövid, másodszor pedig azért, mert ez a szó még tiszta, nem tapad hozzá semmi, nem fűződnek hozzá kínos vagy szomorú, vagy megalázó emlékek.

Megmag.

Ha ezt a szót kiejtjük, nem hallunk pénzcsörgést, sírást, jajgatást, nem érzünk ellenszenvet, undort, gyűlöletet.

Megmag.

Néhány irodalmi példa e szó felhasználására:

„Gizike a tükör előtt ült, és szépítette magát. Barátnője, Marika, megkérdezte:

— Randevúra mégy?

— Igen. Megismerkedtem egy csinos fiúval. Azt hiszem, beleszerettem.

— Megmag?

— Igen. Egy nagyon megmag család egyetlen gyermeke.

— Az jó — sóhajtott fel irigyen a barátnő."

Más:

„Sátoriék egy napon észrevették, hogy a szomszédban, közvetlenül a Balaton partján, új villa épül.

— Nem tudod, kié lesz ez a ház? — kérdezte a férfi.

— Nem tudom — mondta unottan az asszony. — Biztosan valami újmegmagé."

Ha a nyelvújításomat elfogadják és bevezetik, szegény ember se lesz többé, hanem csak olyan, aki nem engedheti meg magának, hogy...

Vagyis: nemmegmag.

S ezzel minden probléma meg van oldva.

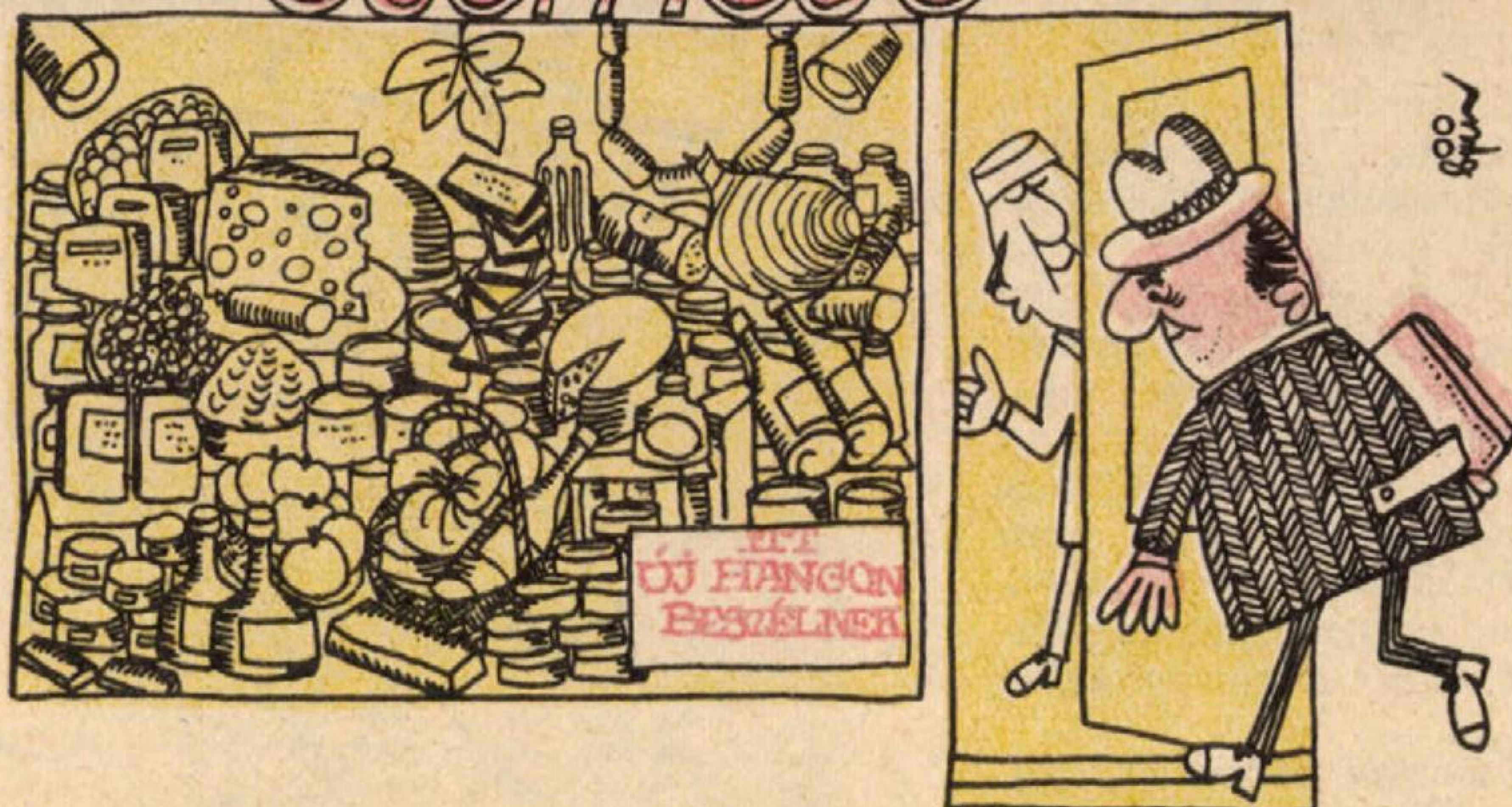
Mikes György

Divat

– Kérem szépen, rajtam van szoknya, csak a pulóverem eltakarja...

Változó üzleti szellem

Ilyen is van...

– Látod, ilyenek ezek a mai fiatalok! Kíváncsi vagyok, mikor lesz hajlandó átadni a helyét...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

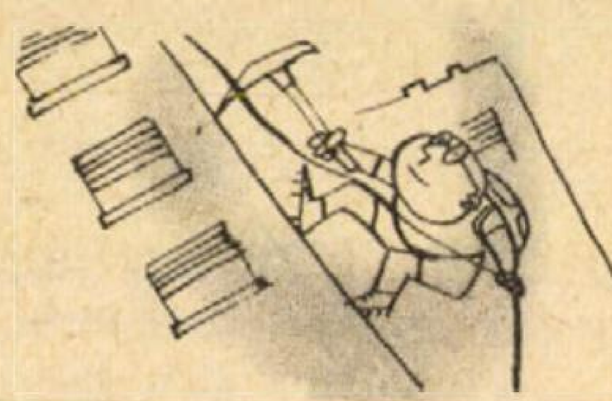
ÚJ LAKÁSOK — RÉGI GONDOK

Kelenföldön Budapest egyik legszebb lakótelepe épül. Több ezer család örömmel költözött be a szép új lakásokba. Ám a hatalmas, *kilencemeletes* épületekben lépcsőházanként csak *egy liftet* szereltek fel, azt is olyan állapotban, hogy többségük egy-két napi működés után felmondta a szolgálatot, de van olyan is, amelyik még egyetlen napot sem működött.

A lakóbizottság foglalkozik a gondolattal, hogy megalakítja a „Hegymászó Kört", mivel a napi többszöri emeletmászás felér egy János-hegyi túrával.

A Felvonó Szerelő és Javító Vállalat időszakonként szemlét tart, de csak a földszinten, aztán elvonulnak azzal, hogy kísérleti liftek, és nem tudják, mikor javítják majd meg.

Érdekessége az ügynek, hogy a Fővárosi Beruházó Vállalat tudta, hogy a liftek rosszak, mégis sürgette a beköltözést.

Hasonló a helyzet a mellékhelyiségek szellőzőberendezéseivel is, mind a mai napig egyetlenegy sem működik, pedig az épületek speciális építéséből adódóan, a mellékhelyiségeknek más szellőztető megoldása nincs.

A Tétényi úton a közvilágítást – noha az oszlopok felszerelten állnak – az Elektromos Művek nem kapcsolta be. A sötétben, mivel a tereprendezés is most folyik, nem kellemes a közlekedés, főleg esős időben.

A telep közlekedése sincs megoldva. Olyan „apróságokról" már nem is érdemes szót ejteni, hogy vetemednek az ajtók, a szellőzőrácsok kiesnek (igaz, úgysem működik), a levélszekrények „örökzárral" vannak felszerelve, tudniillik, ha egyszer bezárták, soha többé nem lehet kinyitni.

Az illetékesek vajon mikor kívánnak már rendet teremteni a telep építkezésén?

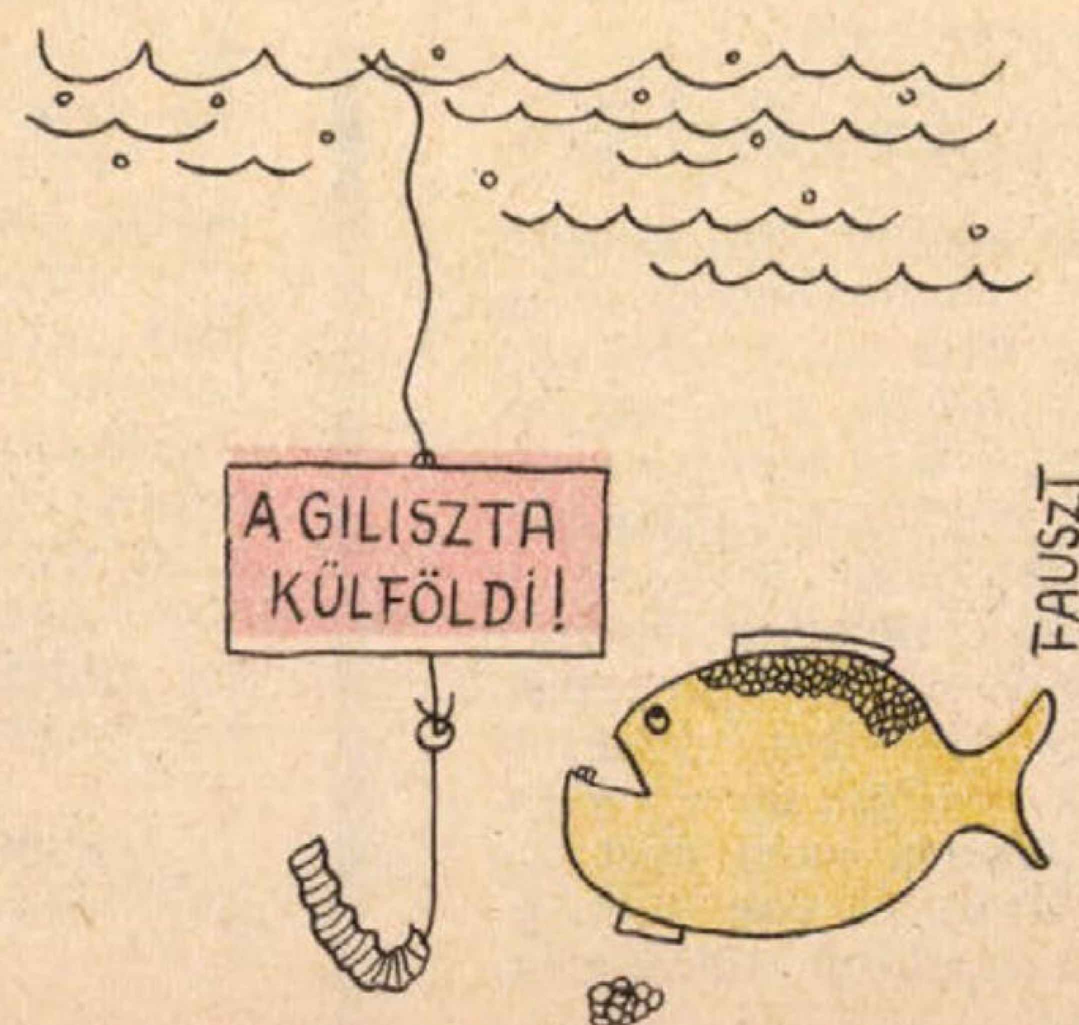
P. E.
Bp., XI., Tétényi út 26/b.

Fejlett Kánaán

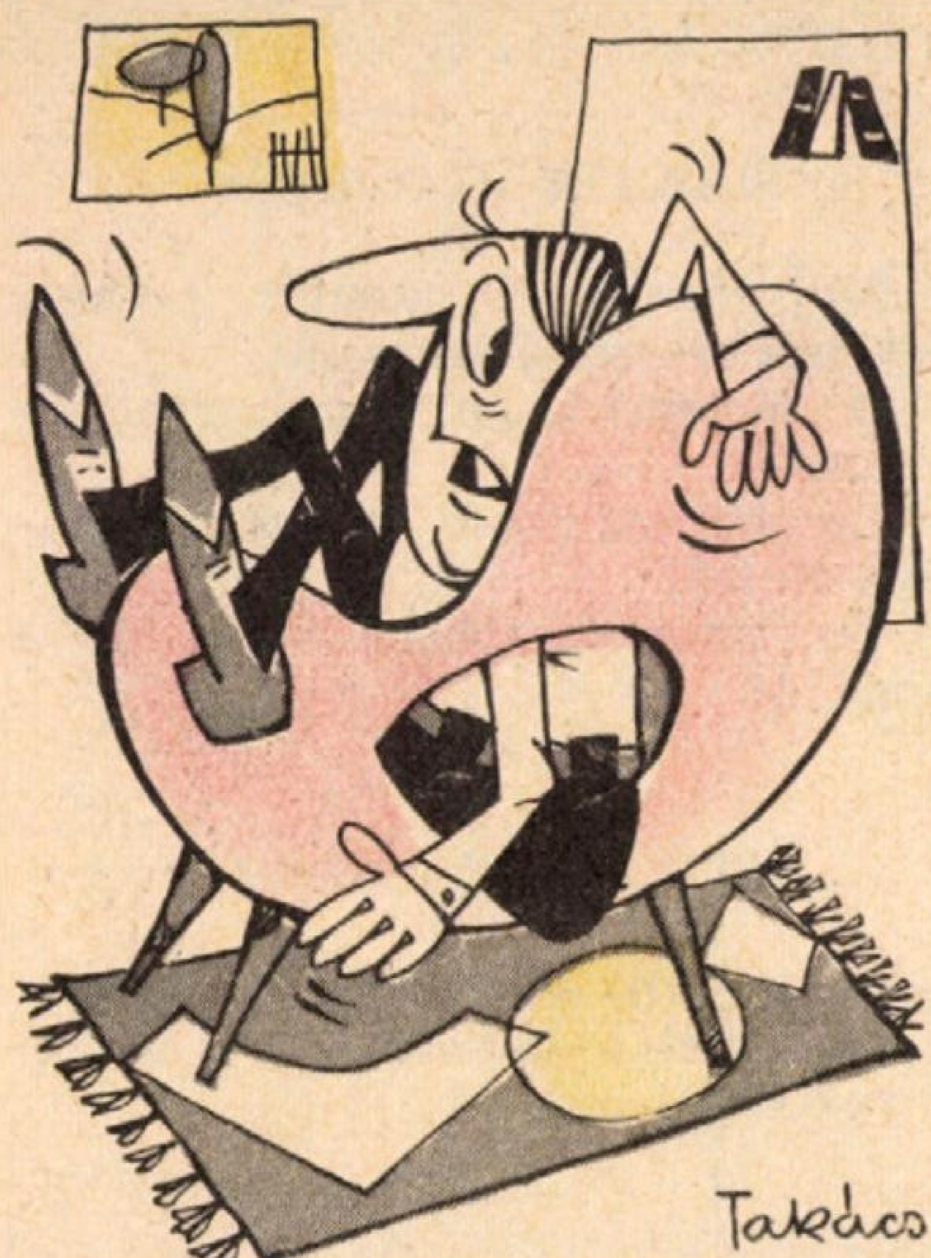
Balázs-Piri Balázs rajza

A legjobb csali

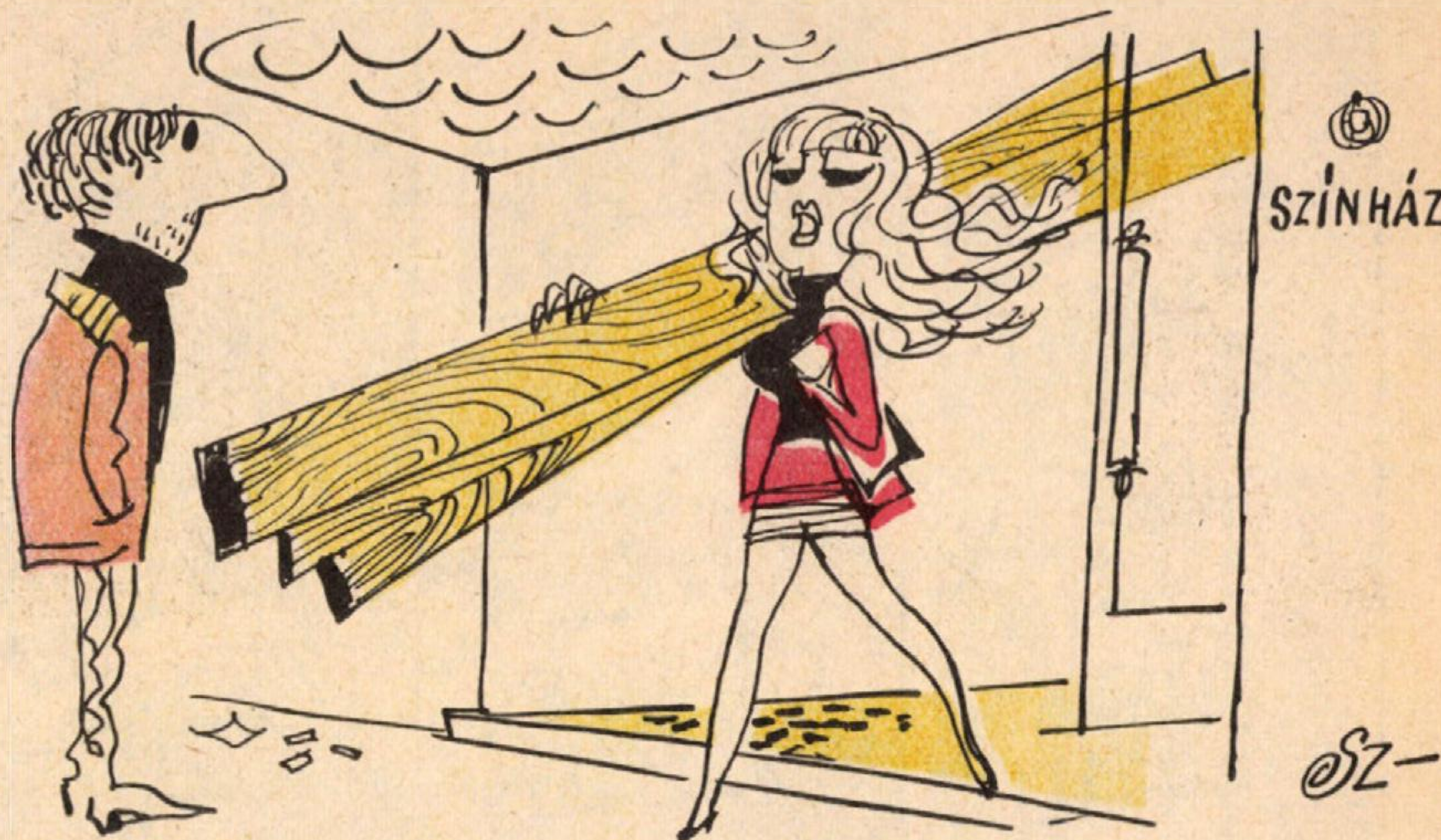
Kagylófotel

– Szent ég, megfogott a fotelom!

Kezdő színésznő

Szűr-Szabó József rajza

– Egy pillanatra sem tudok elszakadni a világot jelentő deszkáktól . . .

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

ING ÉS STATIKA

Szuper-nylon inget csináltattam a FEDOSZ-nál. Némi viselés után azt vettem észre, hogy az ing több helyen összezsugorodott. Visszavittem oda, ahol készítették, de nem fogadták vissza, mondván, azért van az egész, mert nadrágtartót viselek. Vitánkban a Kereskedelmi Minőségvizsgáló Intézet véleményét is kikértük. Ők is a FEDOSZ-nak adtak igazat, nekem pedig tudományosan megmagyarázták: a nadrágtartó és a meleg test között az ing műanyag szálainál egy elektro-statikai erő lép fel, az okozza a zsugorodást.

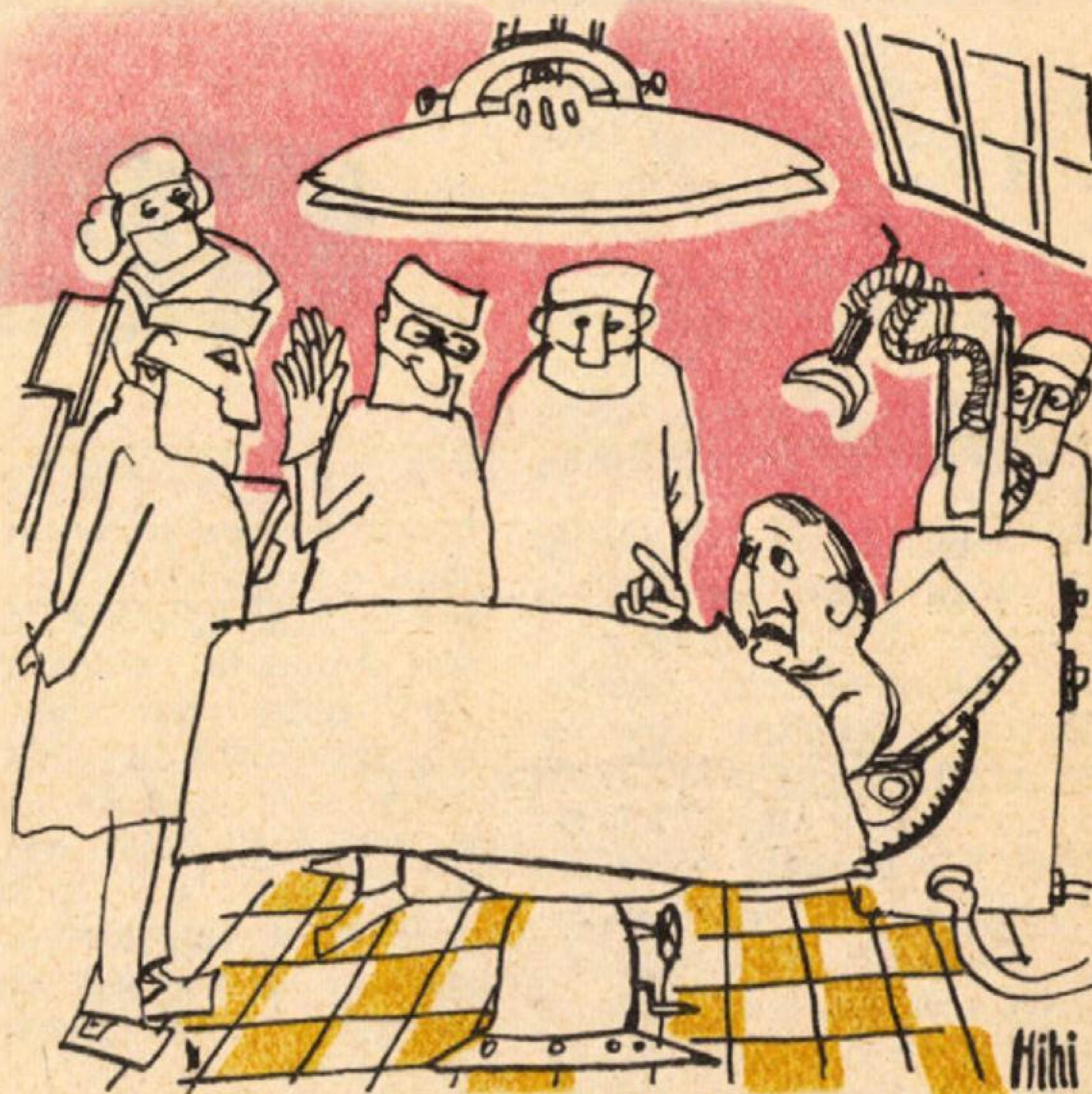
Két dolgot nem értek ezek után:

Ezelőtt is csináltattam már a FEDOSZ-nál szuper-nylon inget, ahhoz is viseltem nadrágtartót, mégsem zsugorodott össze az anyag. Hol volt akkor az a bizonyos elektro-statikai erő, miért nem teljesítette a kötelességét?

Miért nem kötik ki előre a FEDOSZ-nál, hogy csak olyannak varrnak szuper-nylon inget, aki hitelt érdemlően bizonyítani tudja, hogy mindig jelese volt fizikából és elektro-statikából sikerrel vizsgázott.

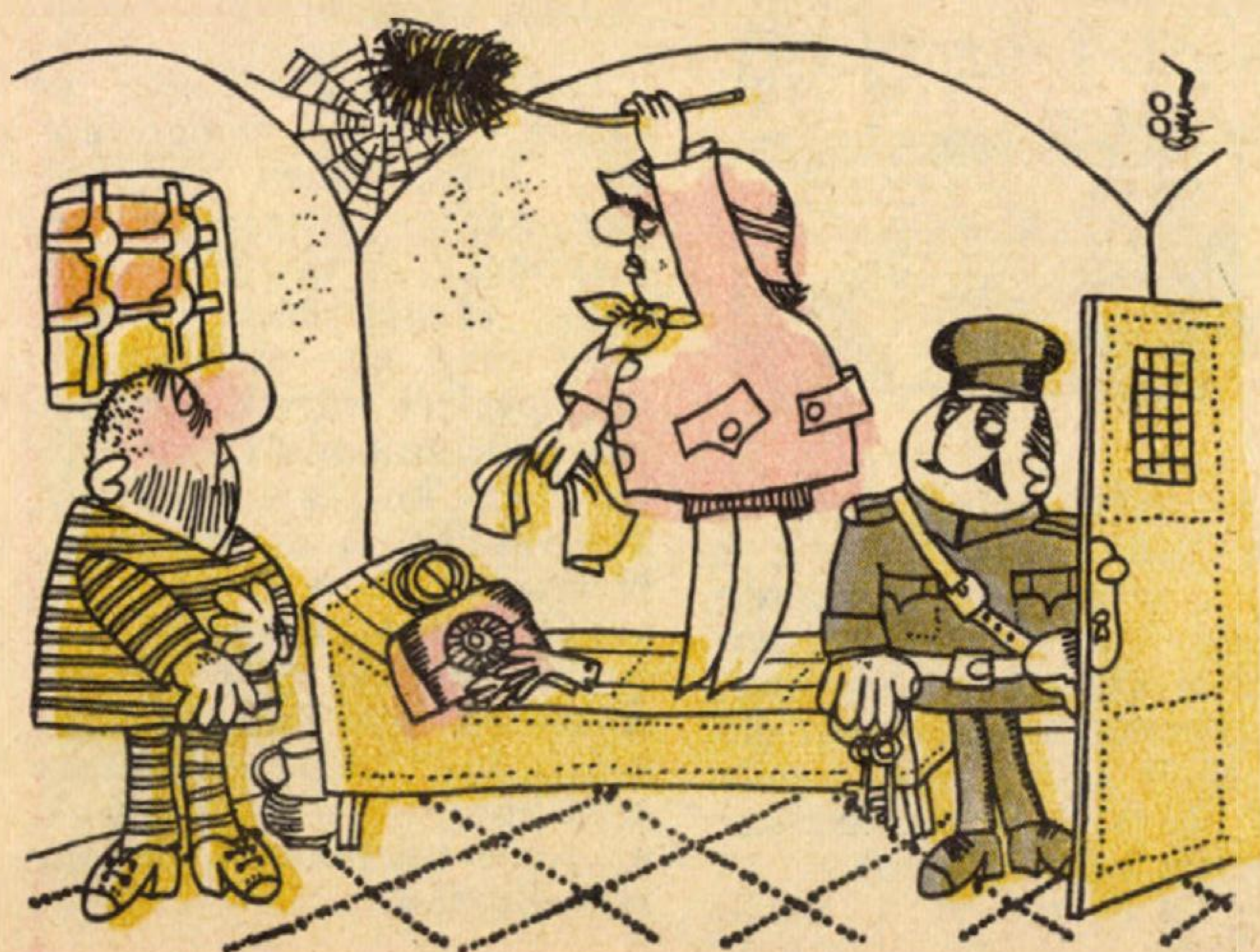
K. B.
Bp., VIII., Kölcsey u. 4.

Ellenőr a műtőben

– Csak aztán semmi súlycsonkítás!

Gondos feleség

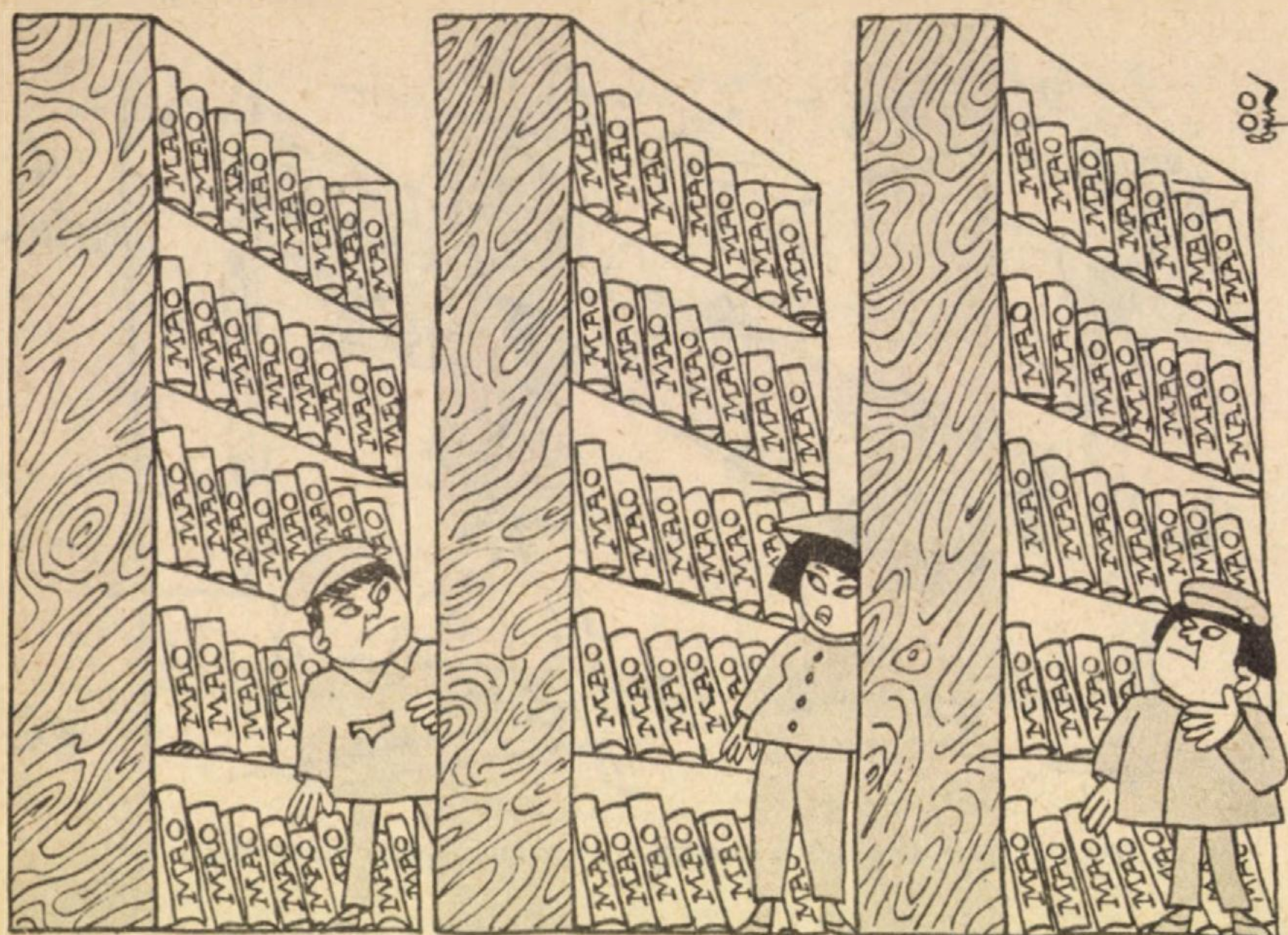

Ügyeskedő

Kínai könyvtár

Balázs-Piri Balázs rajza

HALLOTTUNK NÉHÁNY VICCET

HÁZASSÁGTÖRÉS

A férj váratlanul hazatér. Az asszony felébreszti a barátját.

— A férjem! Ugorj ki gyorsan az ablakon!

— Megbolondultál? A tizenharmadik emeletről?

— Ne tétovázz! Most nincs idő a babonára!

A TECHNIKA ÁTKA

— Tudod, mi a lökhajtásos repülőgép nagy hátránya? Nincs többé távoli rokon!

HOSSZÚ TAPASZTALAT UTÁN

— Meggyőződtem arról, hogy sokkal jobb adni, mint kapni.

— Maga filantrop?

— Dehogy! Ökölvívó.

A „DIRECTOR-3" sikeres útja

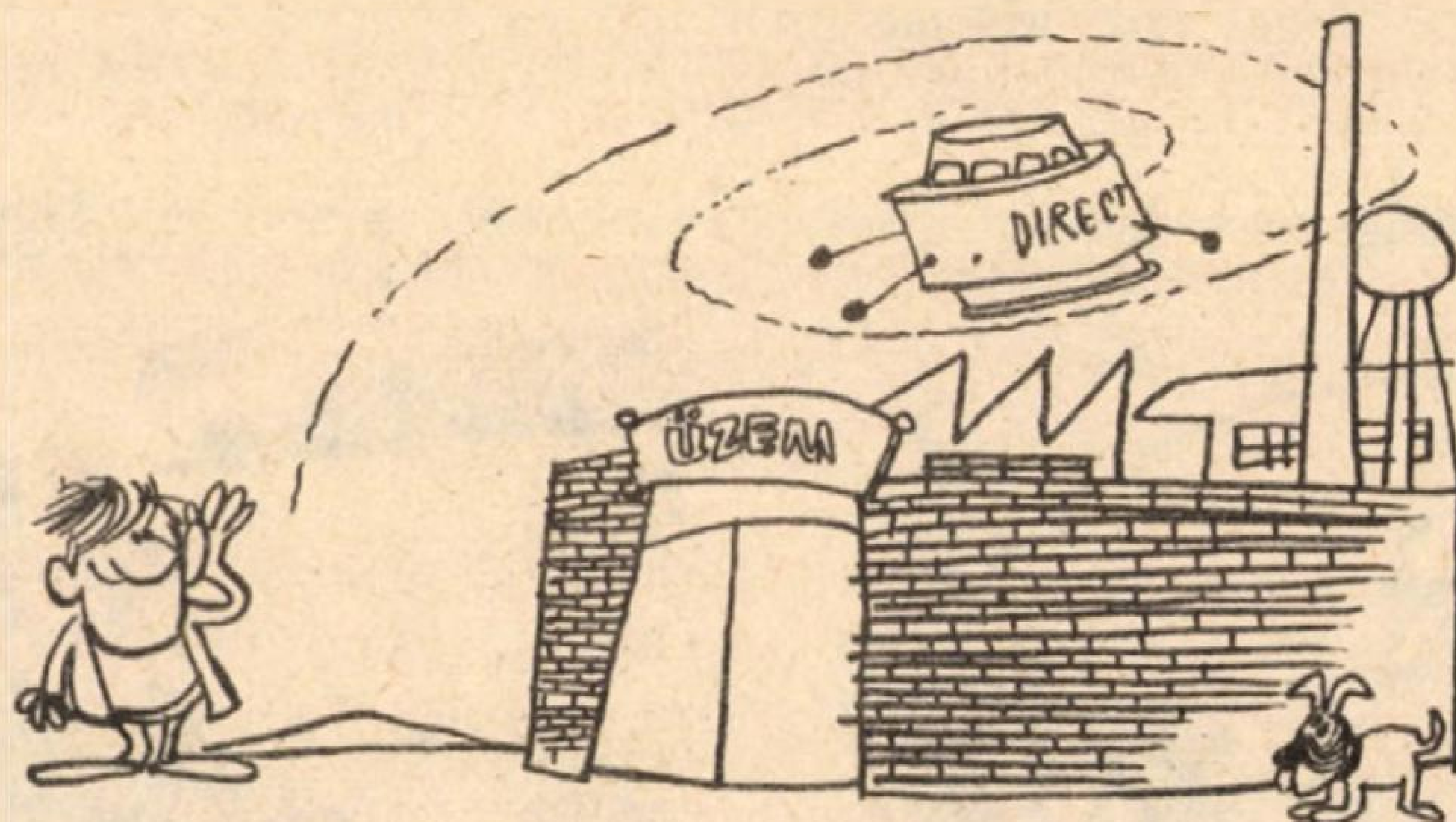
Nemrégen figyelemre méltó ajánlatot kaptam egy új állás betöltésére. A szóba került munkahelyen jó fizetést és jó beosztást helyeztek kilátásba, kedvező munkakörülményekről beszéltek, szóval az egész dolog felettébb elfogadhatónak tűnt.

Én azonban így okoskodtam magamban: vajon szabad-e egy tűrhető munkahelyet otthagyni egy esetleg jobbért, felcserélni egy ismert, sőt kiismert munkakört egy ismeretlen, esetleg kedvezőbbel? Ha legalább biztosabbat tudnék az új munkahelyről, jövendő feletteseimről, stb. De nincsen sem olyan jó barátom, sem olyan szavahihető informátorom, aki közelebbről is ismerné a szóban forgó hivatalt.

Így jutottam el – a tudomány útjaitól vezérelve – arra a gondolatra, hogy egy műszerekkel ellátott szerkezetet, egy szondát juttatok el felkínált új állásom színhelyére, s mielőtt igent mondanék, előbb adatokat szerzek az ismeretlen munkahelyről.

Miután a szondát az igazgatóságra akartam eljuttatni, műszeremet „Director–1" névvel jelöltem meg, ám, a „Director–1" programja nem sikerült. A távirányítás pontatlansága folytán a szonda elkerülte a hivatal épületét, és attól távolabb, egy Gyümölcs- és Zöldségbolt raktárában kötött ki, adatokat sugározva onnan az ott fekvő élelmiszerek helytelen tárolásáról. Ezek az adatok azonban a magam javára édeskevés hasznos tájékoztatást nyújtottak.

A „Director–2" már sokkal biztatóbb kísérlet volt. A szonda közvetlenül a titkárság mellett haladt el a folyosón. Feladatát azonban mégsem tudta betölteni, mert egy értekezlet helyisége felől olyan sűrű pára és hőség sugárzott ki a folyosóra, hogy a „Director–2" védőburka megolvadt, felizzott és a belsejében elhelyezett érzékeny műszerek tönkrementek.

Így került sor a „Director–3" indítására. Néhány perc után örömmel állapíthattam meg, hogy a berendezés kifogástalanul működik: távirányított laboratóriumom az igazgatóság ajtaja előtt kibocsátotta lábait, és a helyiségbe lépve megkezdte a beléprogramozott kérdések rögzítését, feldolgozását és közlését.

Néhány első adat: Az igazgató vérnyomása 180/100, némileg magas. A szoba oxigén-nitrogén tartalma a nitrogén felé emelkedett, következtetés: az itt dolgozó munkatársak nehezebben jutnak levegőhöz. A titkárnő hangereje FON-ban kifejezve 120 FON, az emberi fül számára az elviselhetőség határán mozog. A szonda, a műszerei által megfigyelt 15 perc során négy telefonhívást, hét házon belüli berregő hívót és két ajtócsapást rögzített, amely viszonylagosan nyugodt légköri visznyokra utalt. A műszerek dísznövényi élet létezését is jelezték, amelyből barátságos környezetre lehetett következtetni.

A „Director–3" a továbbiakban mintát vett a hivatal gazdasági-pénzügyi okmányaiból, és analizálta azokat. E szerint új munkahelyem nem áll valami szilárd talajon, a kifizetési számláknak viszont magas reprezentációs és prémium-tartalma volt. Szondám utolsó jelentését a vállalatnál uralkodó hőmérsékleti viszonyokról tette. A hőmérséklet a hivatal helyiségeiben a mínusz kettő és a plusz ötven fok között mozog, mely a központi fűtés teljes csődjét jelzi. Távközlő laboratóriumom rádióadója ezután beszüntette a működését, feltevésem szerint egy takarítónő egy porszívót kapcsolhatott tévedésből a szonda kimeneteli nyílásába és zárlatot okozott.

Most az a helyzet, hogy az adatok alapos mérlegelése után sem tudom elszánni magamat a válaszadásra, elfogadjam-e az új állást, vagy sem. Elhatároztam tehát, hogy még egy tudományos megfigyelést végzek. Ezúttal laboratóriumomban egy élőlényt, egy kutyát is eljuttatok a hivatalba, s megfigyelem, hogyan reagál a kutya a hivatalban való tartózkodásra. A kísérlet előtt most még az Állatvédő Egyesület jóváhagyását kell hozzá megszereznem, mert az ő álláspontjuk az, hogy inkább menjek oda személyesen.

Somogyi Pál

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

Tíz éve vagyok bemondó a tévében. Sokáig azt hittem, hogy működésem alatt a legizgalmasabb pillanatokat akkor éltem át, amikor egy varietéműsor keretében élő oroszlán volt a partnerem. Ez az állatkerti, közepes nagyságú, szelídnek mondott oroszlán, ápolója jelenlétében, nyugodtan viselkedett a próbákon, de az adás alkalmával ideges lett. Nekem az volt a feladatom, hogy úgy beszéljek a mellettem ülő oroszlán mellett, mintha egy ártatlan kis cica társaságában lennék. Nyugalmat erőszakoltam magamra, de mondanom sem kell, hogy nagy kő esett le szívemről, amikor a jelenet véget ért, és Huszár bácsi, az ápoló, elvezette a nyugtalan oroszlánt.

Néhány évvel később rájöttem arra, hogy ez az izgalom eltörpült egy másik, szereplésem mellett, pedig akkor csak külpolitikai híreket kellett felolvasnom. Mielőtt befejeztem volna a hír olvasását, úgy éreztem, hogy tüszszentenem kell. Soha kínosabb pillanat egy tévé-bemondó számára! Igyekeztem visszafojtani a tüsszentést, de nem sikerült. Zsebkendőre volt szükségem, de az a kézitáskámban volt, egy széken, jó öt méternyire tőlem. A tüsszentés után „pardont" mormolva a zsebkendőmért mentem, majd visszatérve így szóltam a tévé közönségéhez: „Elnézést, emberek vagyunk!" Azután befejeztem a hír felolvasását, és most már megnyugodva kezdtem a következőbe: „Nyugati hírügynökségek szerint..."

Tamási Eszter

Moszkva előtt

Pusztai Pál rajza

– Hát nem kísérik magát?
– Dehogynem. Sajnos, az autójuk defektet kapott.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KIS ÜGYEK

1

Itt, az üllési tanyavilágban nincs villany, petróleummal világítunk. Illetve világítanánk, de most már hetek óta nem lehet kapni petróleumot az itteni földművesszövetkezeti boltban. A boltvezető azt mondja, hogy ő már két hónapja megrendelte, de azóta sem kapott belőle. Talán hiánycikk lenne a petróleum? Alig hiszem, mert a szomszédos községben, Csólyospáloson mindig lehet kapni. Igaz, hogy az már Bács-Kiskun megye, s ott már más — a mienknél, úgy látszik, gondosabb — szervek intézik a falusi boltok ellátását.

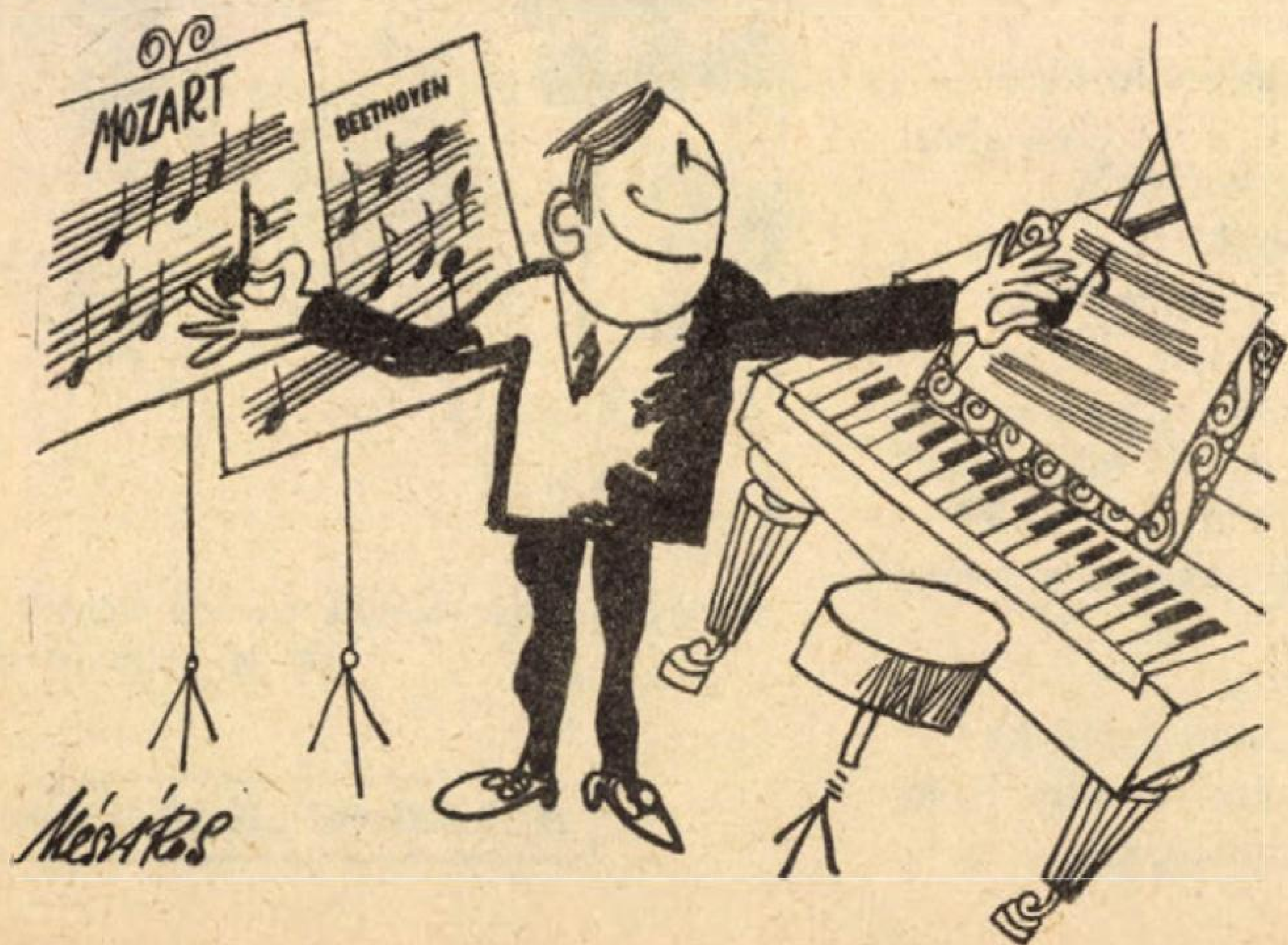
Tóth György
Üllés (Csongrád m.)
Petőfi dűlő 222.

2

Igaz, hogy a petrofor kissé már divatjamúlt melegítő és főző eszköz, de azt hiszem, számos háztartásban fellelhető még. Mi már nagyon megszoktuk ezt az öreg bútordarabot, és szeretnénk még továbbra is használni. Csakhogy hiába jártam be több mint 20 háztartási boltot Pesten, sehol sem kaptam belet az öreg petroforunkba. Azt hiszem, nem okozna különösebb gondot a háztartási boltoknak, ha tartanának ebből a pertliből is néhány métert, megférne valamelyik polc zugában a többi áru között ez is!

K. Vilmos
Budakeszi, Sziklai tér 2.

Önkiszolgálás

KÉT VERS

ŐSZI SÓHAJ

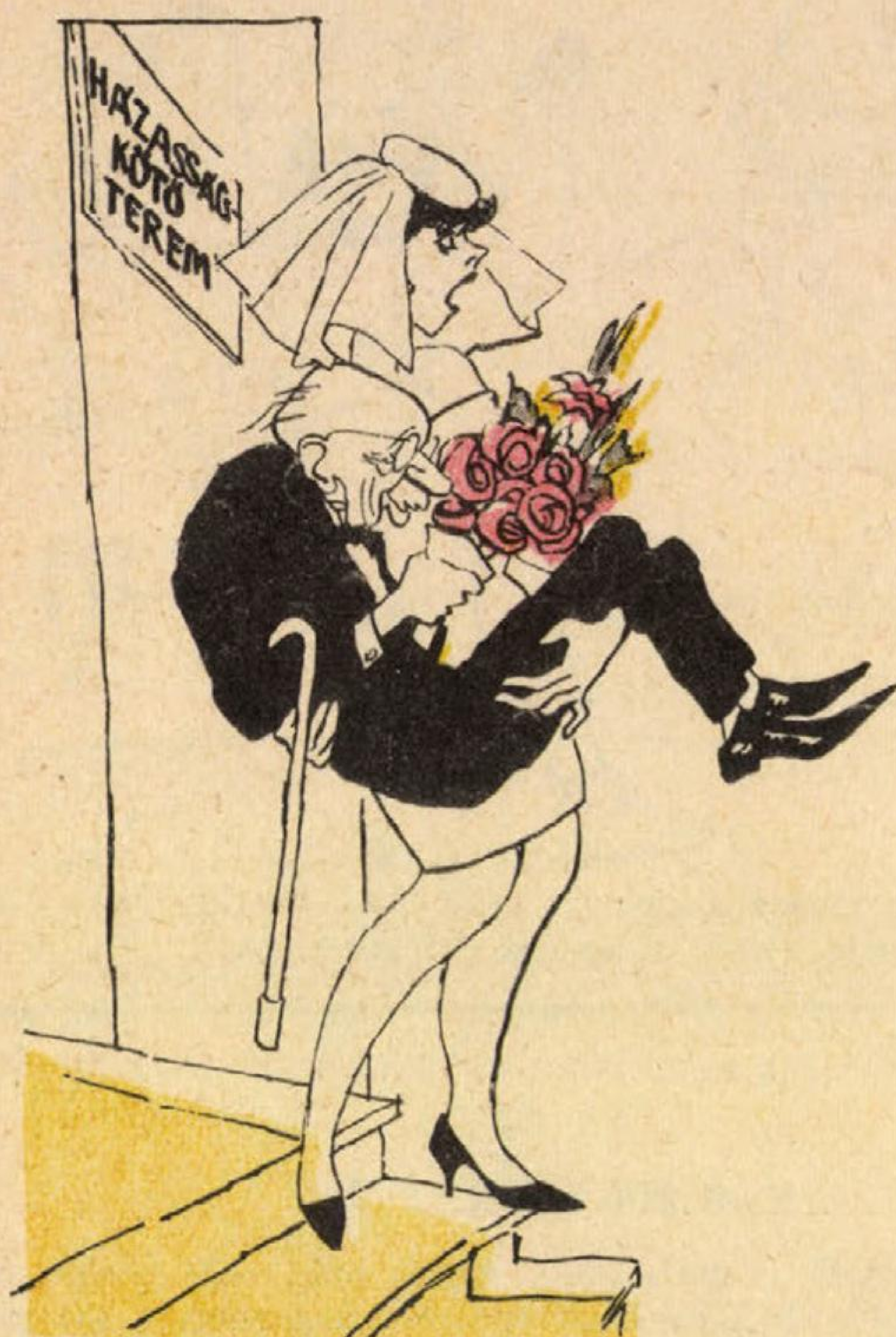
Köd lep be már, nyári vendéglőcske,
Ott, a tónál, a hegyfok alatt —
Ó, be szép volt az a zenés este...
A szívemből nagy darab maradt
Tenálad — hogy ragyogtak az égen
Csillagképek! —, és még ráadásul
Ott maradt félhavi fizetésem.

LOVASJÁTÉK

Pestre is kell nyalka lovasjáték —
Véli az idegenforgalom...
Úgy gondolom: nem is kell, mert már van,
Naponta, villamoson, buszon:
Úgy törtetnek némely huligánok
Lábunkon át, mint tüzes lovak —
Ló, az van már, sajnos, igen bőven...
Lovag kellene ide, lovag!

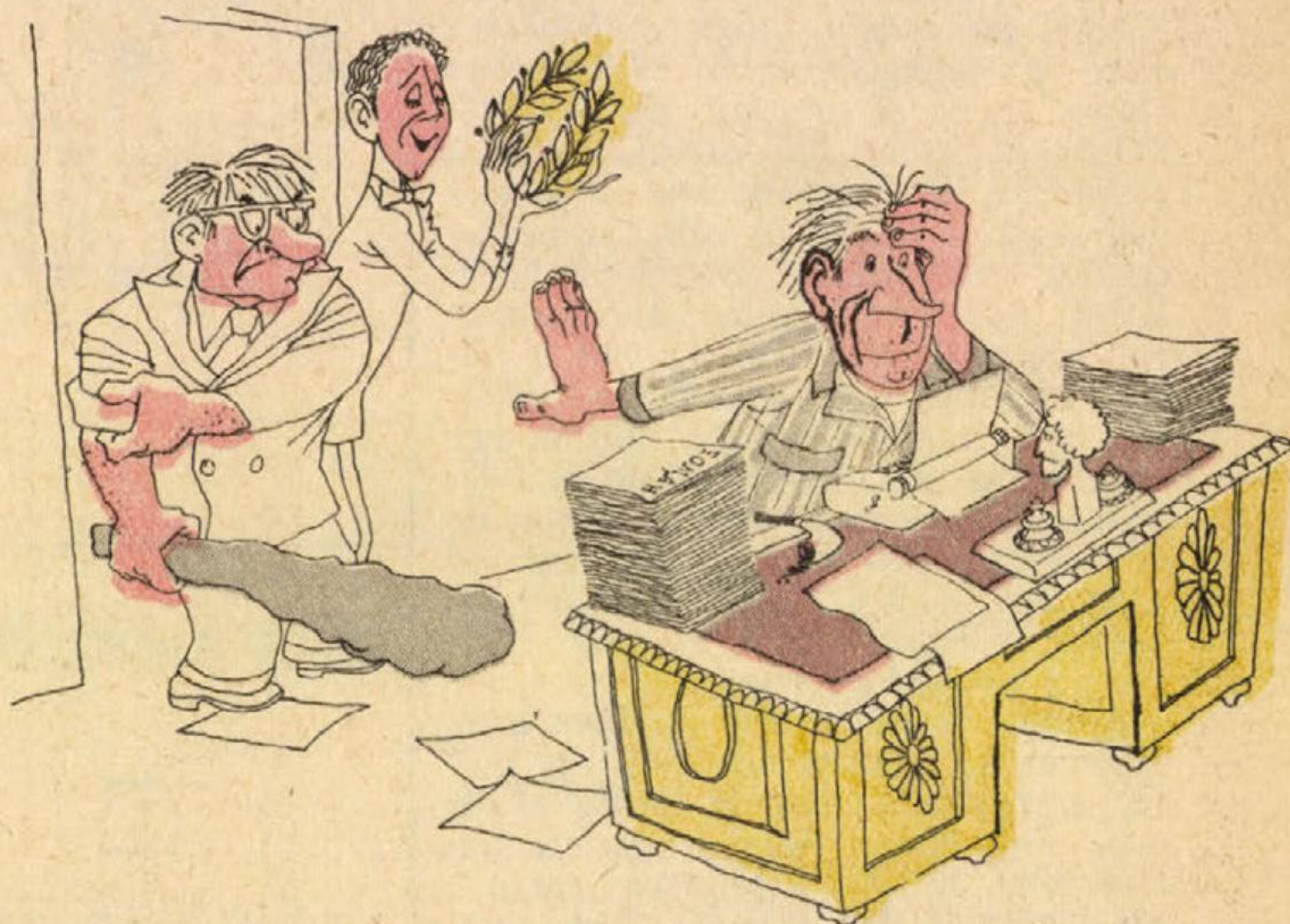
Darázs Endre

SZOVJET HUMOR

– Hordár!

(B. Leo rajza)

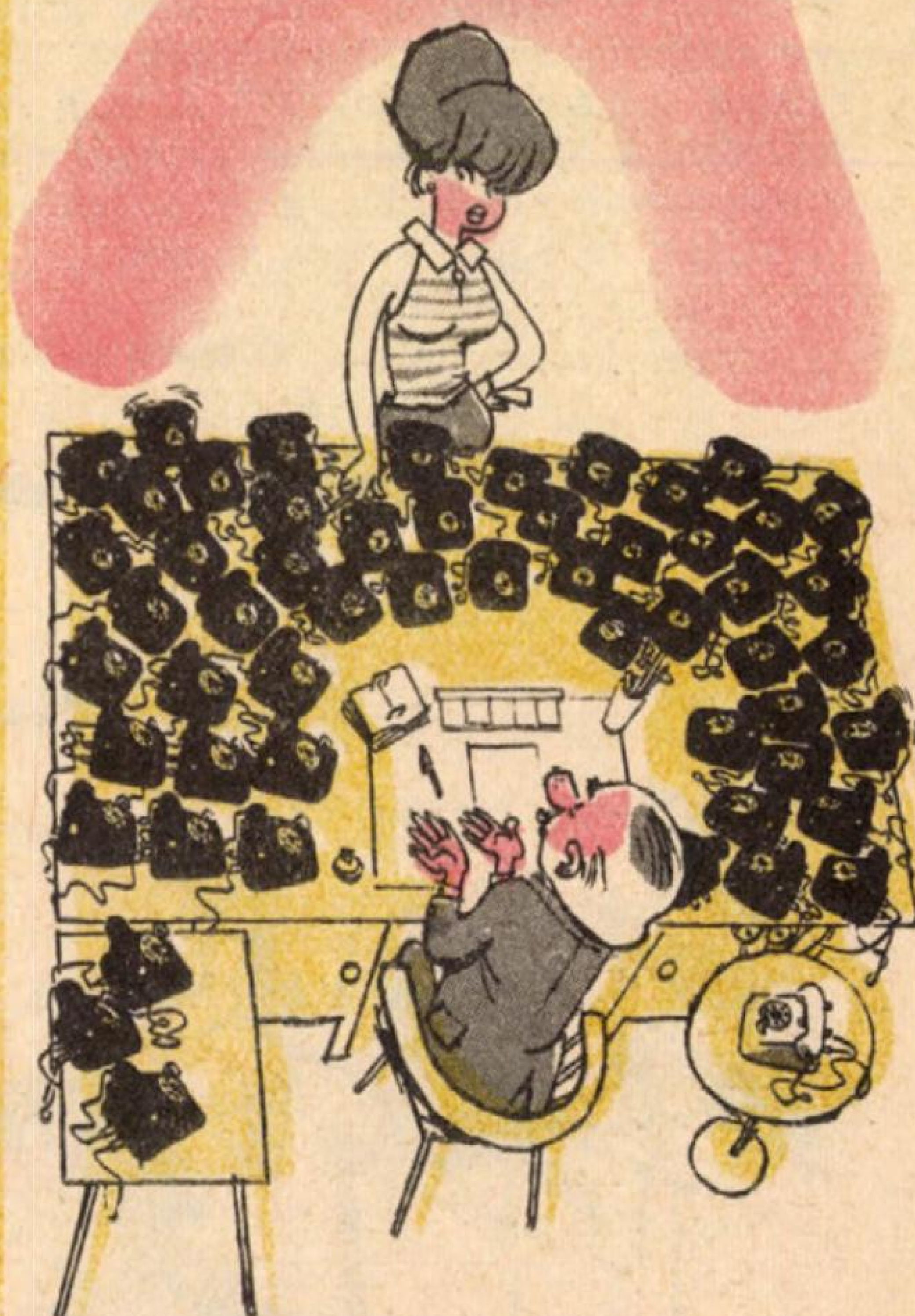
– Csak egy pillanat, mindjárt befejezem!

(E. Gurov rajza)

BORISZ LOBKOV:

FŐHŐS AZ UTCÁN

– Na, milyen a film?
– Nem rossz.
– Miről szól?
– Ott... egy ember...
– Milyen ember?
– Az nem derül ki.
– Na, de mit csinál?
– Mászkál az utcákon.
– Miért?
– Az nem derül ki.
– És milyen utcákon?
– Különbözőkön.
– De hát valamit csak csinál?
– Semmit nem csinál. Mászkál az utcákon.
– Hogyhogy semmit sem csinál?
– Mondtam már, hogy mászkál.
– Mászkál és kész?
– Mászkál az utcákon, és órát hord.
– Miért?
– Az nem derül ki.
– Szóval mászkál a városban, órát hord, és hová megy be?
– Sehova nem megy be.
– De hát valakivel csak találkozik?
– Senkivel.
– Hogyhogy senkivel?
– Úgy, ahogy mondom, senkivel nem találkozik, mászkál az utcákon, és nem találkozik senkivel.
– És mások is szerepelnek a filmben?
– Szerepelnek.
– És ők mit csinálnak?
– Mennek.
– Hová?
– Az nem derül ki.
– És az óra?
– Az ketyeg.
– Ebben lehet valmi... azt hiszem, kezdem megérteni: az ember mászkál az utcán, sehová nem megy be... senkivel nem találkozik... és az óra csak ketyeg... Lehet, hogy valaki hajszolja?
– Senki sem hajszolja.
– Na, és tovább?
– Aztán jön a váratlan fordulat.
– Váratlan fordulat?
– Az óra hirtelen abbahagyja a ketyegést.
– Miért?
– Az nem derül ki.
– És aztán?
– Aztán a kamera lassan egy ablak felé fordul.
– Milyen ablak felé?
– Azt hiszem, velencei ablak felé.
– Miért?
– Az nem derül ki.
– Te, ez zseniális! Hogy milyen modern!

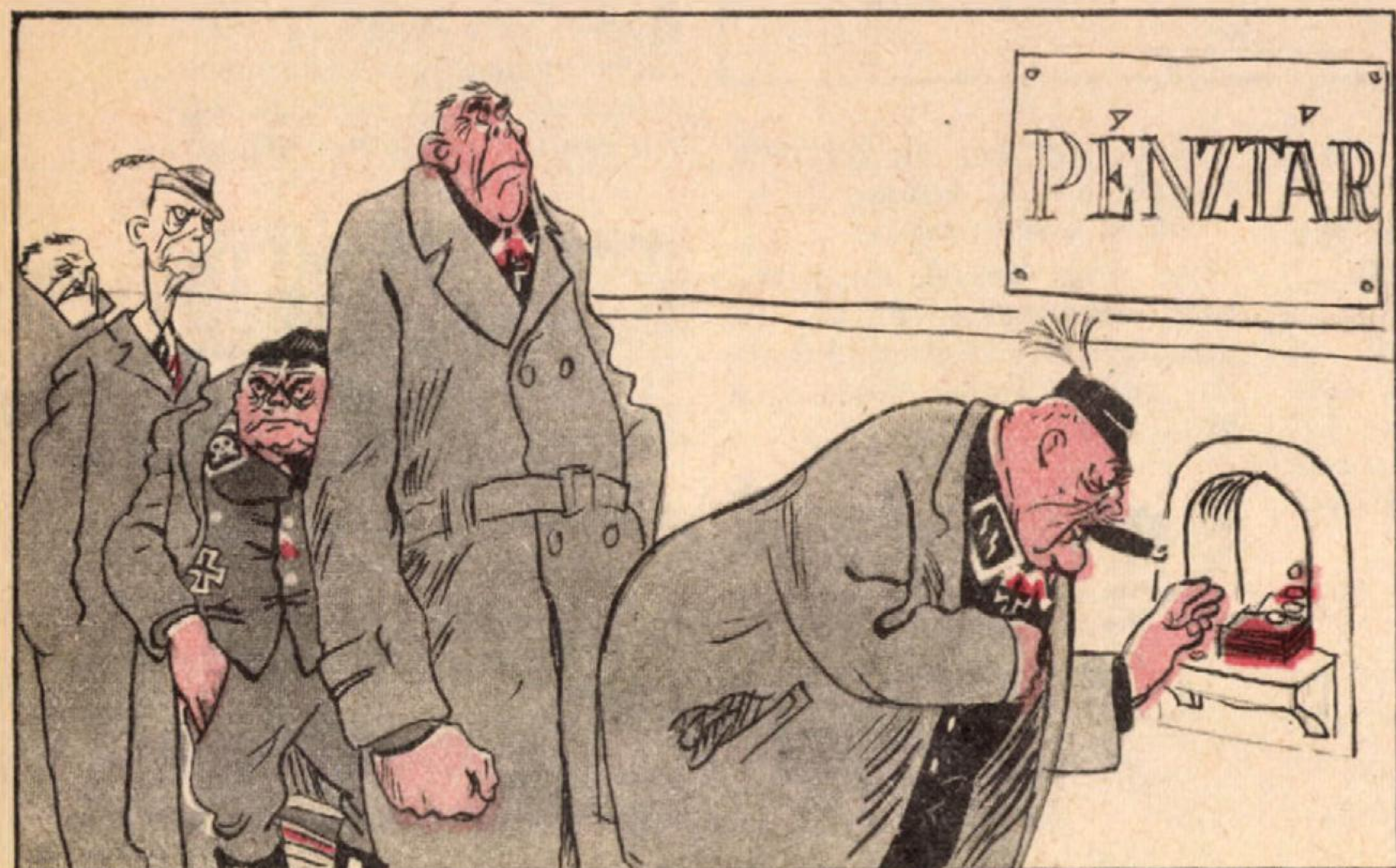

– Kérem, jelentse, melyik telefon cseng?!

(E. Migunov rajza)

A moszkvai „Krokodil"-ból válog

VALAHOL BONNBAN

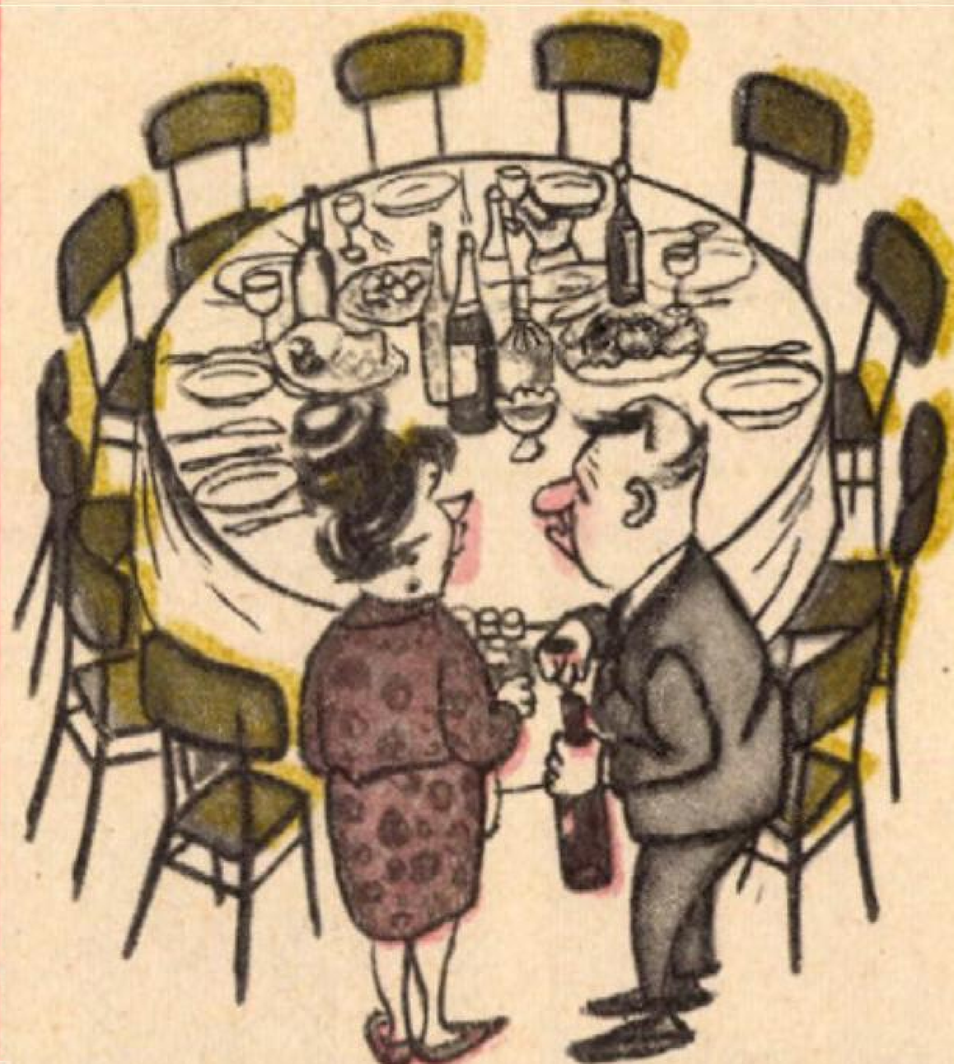
A nácikkal való leszámolás órája.

(A. Krilov rajza)

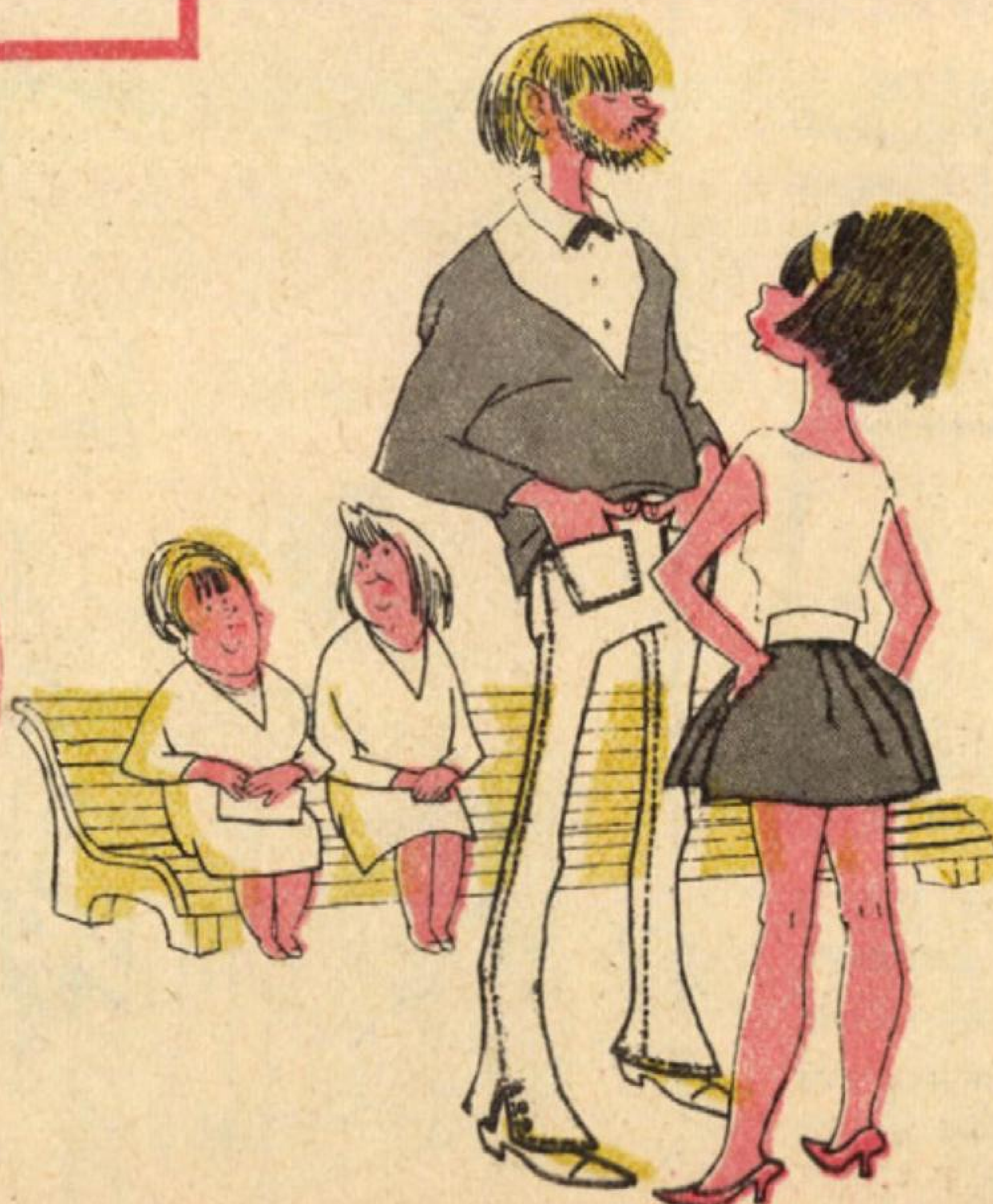
– Nézze meg már, mi a baja, minden dal egyformán hangzik benne...

(Sz. Kuzmin rajza)

– Nem szeretem a kerek asztalokat: most például nem tudom, hova ültessem Pjotr Ivanovicsot, a főnökömet.

(B. Szaukov rajza)

– Milyen gyorsan nőnek ezek a gyerekek! A fiam már *nem* borotválkozik...

– Az én lányom pedig már *rövid* szoknyát hord.

(G. Valk rajza)

...atta és fordította: Barabás Péter

Hirtelen olyan csend lett a teremben, hogy még az énekesnőt is hallani lehetett.

*

A világon bárhol is cselekedtek valami jót, ő mindig alibit igazolt.

*

Aranylábú gyerekek utaztak a világbajnokságra, haza azonban bronzot hoztak.

*

A knockout az az állapot, amelyben a vesztes fél még nem tud saját vereségéről.

*

A tériszony a karrierista betegsége: minél magasabban ül, annál jobban kapaszkodik a székébe.

*

A veszélyektől tartva nem érdemes sem hátra, sem jobbra-balra tekingetni: előttünk is van belőlük elég.

*

Amikor kezdte megérteni, hogy a munkahelyén már minden lehetséges hibát elkövetett, kérte nyugdíjazását.

*

A haladás jele: azelőtt a sérelmeket vérrel, manapság tintával mossák le.

*

A strandon azt mondták róla, ízlésesen van levetkőzve.

*

Ne kakaskodj, mondta a kakas a tyúknak, nem nők dolga az.

*

A folyóirat szerkesztőségében összejövetelt tartott a fiatal szerzők irodalmi közössége. N. kritikus nyomban bizonygatni kezdte, hogy a „fiatal szerző" fogalma abszurd.

– Ön például hány éves? – kérdezte az egyik, csendes, szemüveges embert.

– Huszonhat.

– Na, látja! Az ön korában Lermontov már megírta a Korunk hősét, hát akkor milyen fiatal szerző ön?

– Figyeljen ide – mondta halkan a szemüveges. – Az ön korában Belinszkij már régen halott volt. De hát én nem mondok önnek semmit...

Úti forgácsok

Az osztrák vámőr megütközik a gépkocsi csomagtartójában lapuló teli kanna motorolajon, és sehogy sem akarja vámmentesen beengedni.

– Egyáltalán – kérdezi –, minek magának ennyi olaj?

– Túl sokat fogyaszt a kocsim – mondom a színigazságot.

– Na jó, de hát Ausztriá-

ban is lehet olajat venni, amennyit csak akar.

– Az igaz, de nem forintért!

* * *

Étkezde Rómában. Jó tizenöt perc, amíg felveszik a rendelést. Újabb negyedóra múlva hozzák a levest. Utána el-

szívunk egy cigarettát, de a húsnak még nyoma sincs.

Hazai vendéglők képe merül fel bennünk. Azután elmerül, pincérek cikáznak el mellettünk, de a második fogás még mindig késik. Kezdünk rájönni, hogy a kiszolgálás minősége, úgy látszik, nem a tulajdonviszonyok függvénye.

Végre megkapjuk a húst. Hideg, rágós.

A kutyafáját! Még a panaszkönyvet sem kérhetem el. Itt még az sincs.

* * *

Velence. Rialto-híd. Bazár, távol az elegáns üzletsoroktól. Az itteni kirakatokban – ha egyáltalán vannak – nincs „English spoken" és „Man spricht deutsch" felirat. A piaci árusok nem beszélnek angolul és németül.

A tekintetünk egy rúdon függő habszivacs-ruhasorra esik. Rajta felirat, de magyarul: „Felöltő – habszivacs – kosztüm."

Nem hinném el, ha nem magam láttam volna.

De ez még semmi!

Az árus beszél magyarul, nem tökéletesen ugyan, de mindenesetre képes mondatokat összeállítani, tűrhető a szókincse.

– Hol tanult meg magyarul? – kérdezem.

Elégedetten mutat végig a habszivacs cikkeken, úgy feleli:

– Hát itt, kérem.

* * *

Vasárnap hajnalban indulunk tovább Velencéből. Előző este pontosan megnéztük a vaporettók (a vízibuszok) menetrendjét, és most két nagy bőrönddel álldogálunk a stégnél.

Telik-múlik az idő, de hajó nem jön. Viszont odalép egy gondolás és felajánlja, hogy potom 3000 líráért (a vaporetto menetdíjának harmincszorosa!) elvisz a gépkocsiparkolóig. Másként ugyanis

nem mehetünk. A vaporettók dolgozói 24 órás sztrájkba léptek.

Minden szolidaritásom a sztrájkolóké. De egy napot azért várhattak volna.

* * *

Gyanúsan olcsó és gyanúsan piszkos szálloda Bécs egyik külvárosában. Közöljük, hogy egy éjszakára óhajtunk szobát.

A fogadósné – mint aki rosszul hallotta – visszakérdezi:

– Egy *egész* éjszakára?

Kulcsár István

BECÉZVE

A budai zenés cukrászda kirakatában markáns férfi portré, s alatta a felirat: ***A zongoránál: Zalabéri Frédi.*** A komor, méltóságteljes arckifejezésben semmi sincs, ami a könnyed hangzású Frédire emlékeztetne. S mégis, szegény zeneművésznek el kell tűrnie, hogy ország-világ előtt lefrédizzék. Régi rossz hagyomány ez nálunk. Népzenészeink, de gyakran táncmuzsikusaink is per Józsi, Laci, Zsiga néven szerepelnek a legszélesebb nyilvánosság előtt, holott nyilvánvaló: e megszólítás rokoni vagy legalábbis baráti kapcsolatot kellene hogy jelezzen.

Kissé furcsán festene, ha egy nagyüzem termelési értekezletén a felszólaló így fejezné be nyilatkozatát:

— Most pedig átadom a szót gyárunk vezetőjének, Radavecz Gyurinak.

Aki viszont így kezdené:

— Művezetőnknek, Stepper Tibi szaktársnak azt válaszolom...

Avagy egy képzelt napihír az újságból: „Külkereskedelmünk képviseletében kereskedelmi tárgyalásokat folytat Tűzföldön dr. Pap-

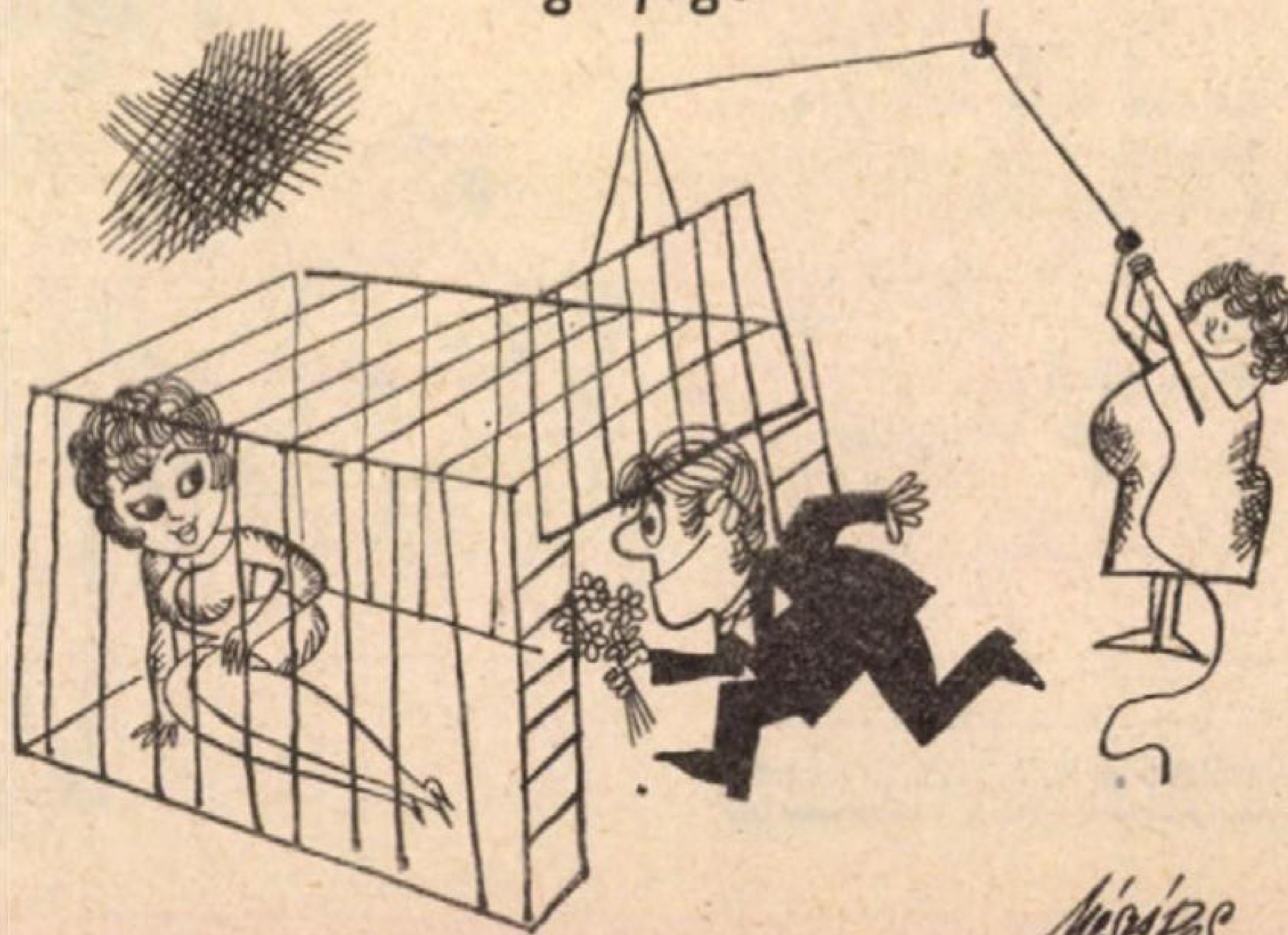
pinger Deske." Ha ezt a módszert másutt is átveszik, akkor nem lepődnék meg, ha egy kórház portáján ezt olvasnám: ***Inspekciós orvos Dr. STIBOLDI JOCÓ.***

G. Sz.

Közöny

Egérfogó

BUDAI BALLADÁCSKA

Önki éttermet nyitottak
A Körtéren még a nyáron,
Ételmérgezés is volt már
Ott azóta cirka három.

A Körtérnek eme táján
Ismerkedett meg egy nővel
Egy lángoló szívű fodrász.
El is vette gőzerővel.

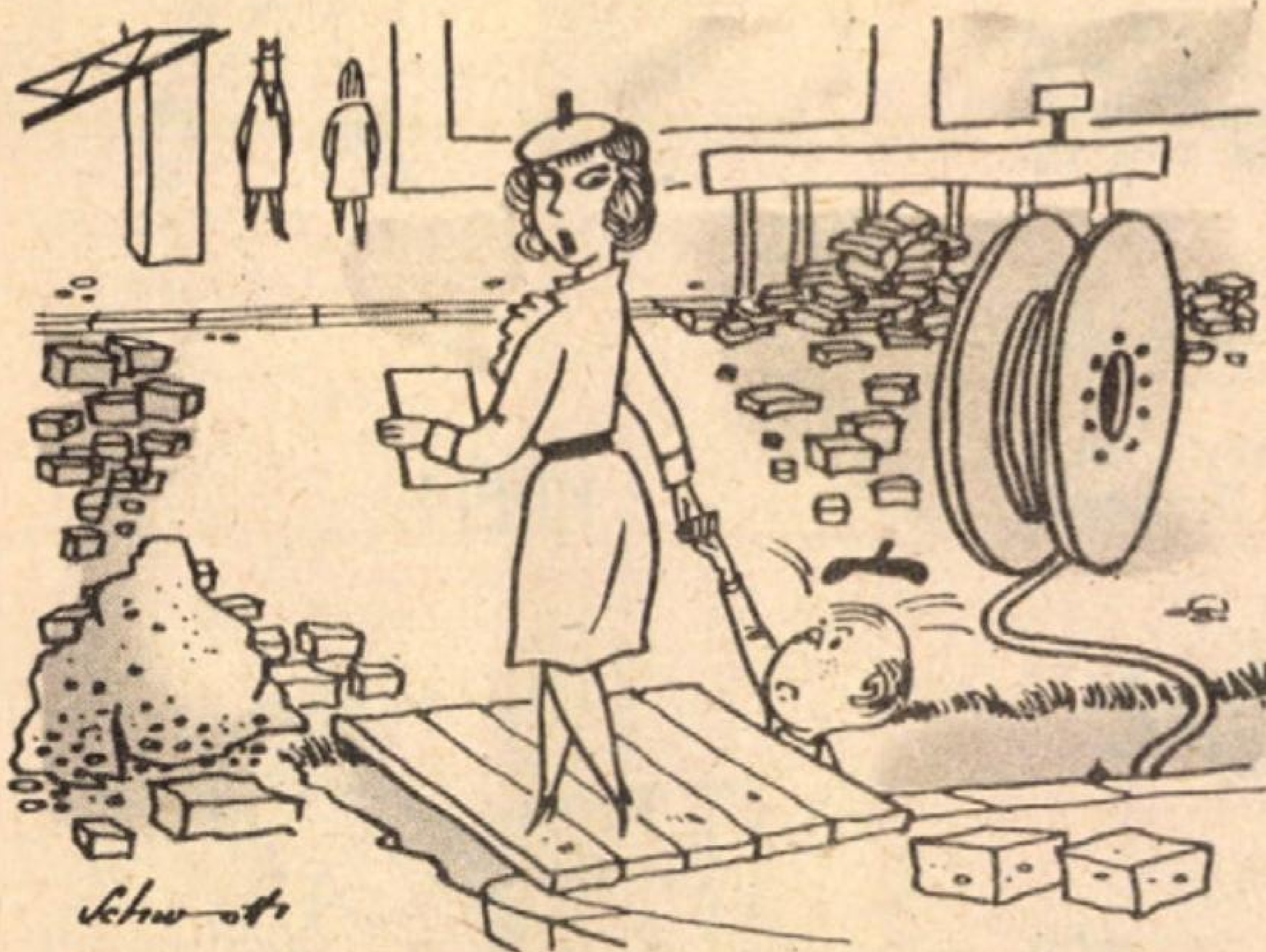
Elárulhatom e nőről,
Hogyha nem mondják el másnak:
Sürgősen megcsalta férjét
Esküvő után már másnap.

Nem élem túl — szólt a fodrász,
És lelkileg összetörve,
Minden hajberakás után
Rumot rakott be a sörbe.

Mikor lelki bánata már
Komor méreteket öltött,
A körtéri önkibe ment
És lenyelt egy kispörköltöt.

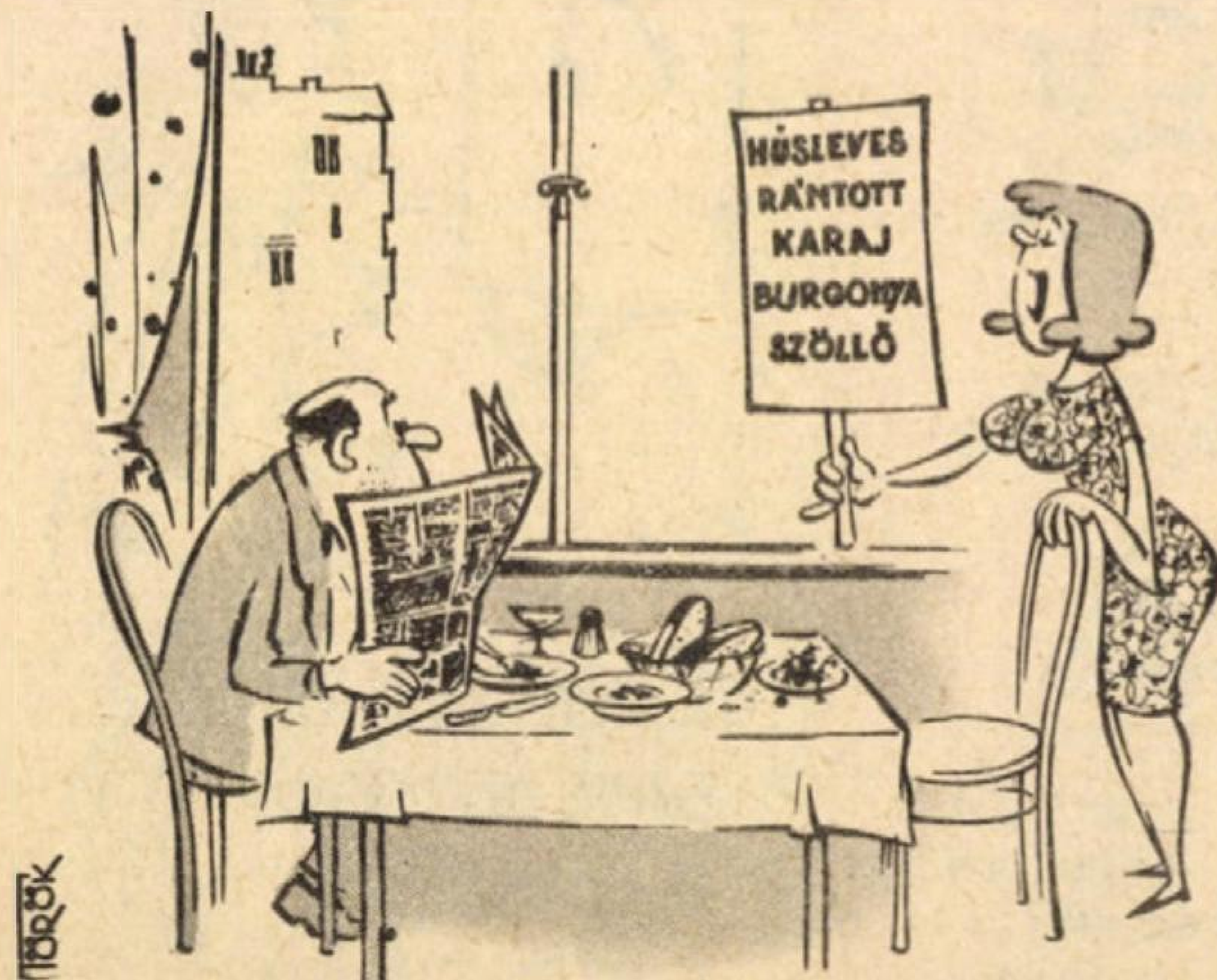
Hidvéghy Ferenc

A Nagykörúton

– Petike, gyere már gyorsabban, ne hagyd magad vonszolni . . .

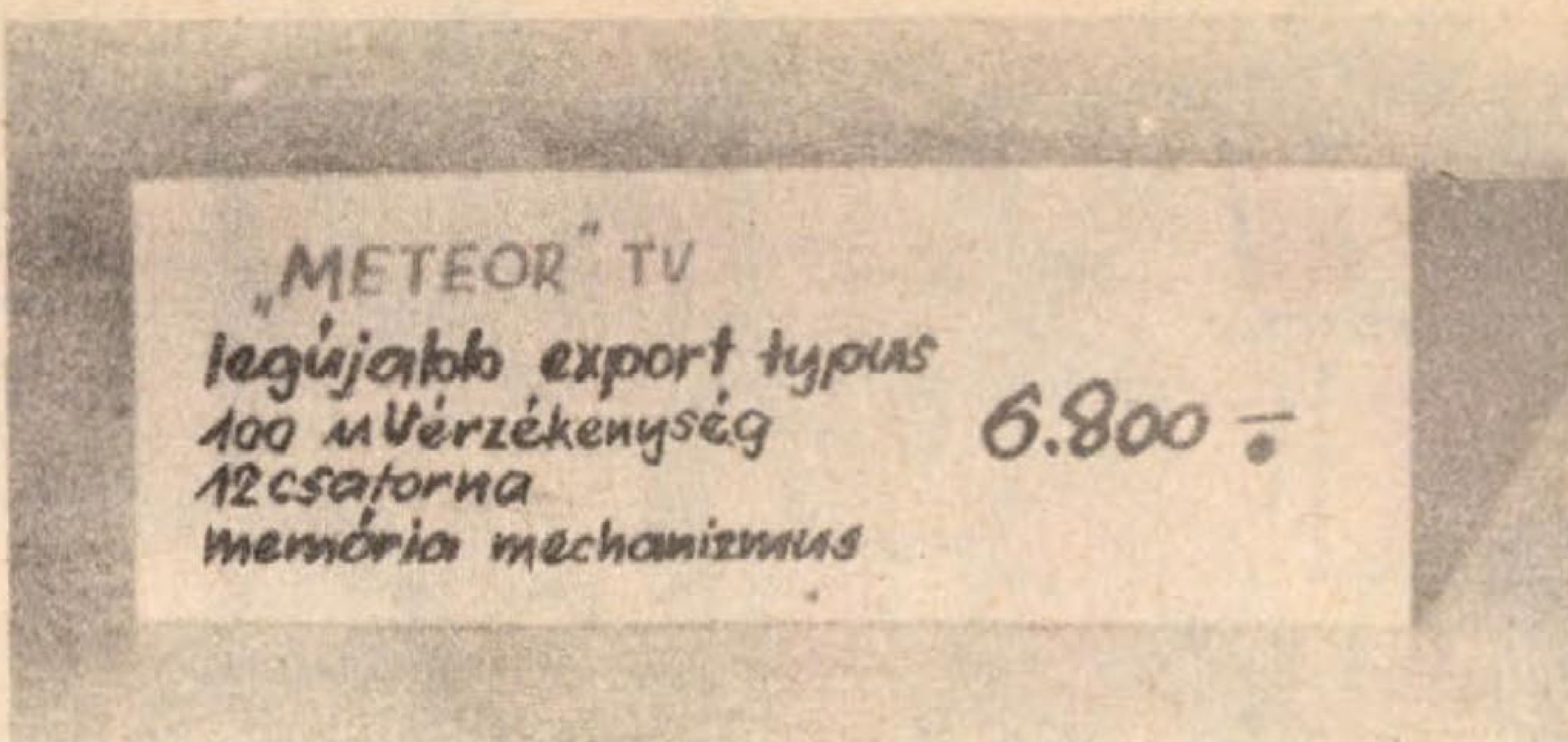
Vasárnapi ebéd

– Gondolom, nem árt, ha te is tudod, mit ettél! . . .

FOTÓZZON A LUDASNAK!

Vérzékeny tévé?

Az V., Kossuth Lajos utca 2/b. alatti KERAVILL boltban láttam ezt a táblát.

Beküldte: Dr. M. J. P.

GICCS

Mint a közízlésteleneség leleplezője elhatároztam, hogy utánanézek ennek az egész giccsügynek, annyit beszélnek már róla. Felkerestem Sutirai Lajos ismert giccsfestőt. Címét a Rákóczi téri csarnokban kaptam meg egy műpártoló zöldségárus nénitől. Rózsadombi villájában találtam meg a Mestert. Megjegyzem, nem volt nehéz ráakadni, mert a rózsaszínre festett vasrácsos kapu fölött aranyszélű tábla hirdette: „Művészi giccsfestmények minden témakörben."

Sutirai Lajos éppen festett, amikor beléptem műtermébe, de amikor megtudta, mi járatban vagyok, abbahagyta a munkát és készséggel állt rendelkezésemre. Először megkérdeztem tőle, hogy tulajdonképpen mit ért giccsen.

– A közérthetőséget! – válaszolta. – A giccs sohasem absztrakt, a giccs a néphez szól a néppel a népért, amint azt az amerikai polgárháborúban mondta egy olasz származású akvarellista, Garibaldi. Picasso például nem az érthetőségre megy ki, hanem a meghökkentésre. Például a háromszemű emberekkel. Nálam ez nem létezik, nálam a szemek meg lesznek számolva, mielőtt kiadom a munkát a kezemből. Már a régi rómaiak alkalmazták a giccset, ilyen alkotás például, amikor Herkules átadja az aranyalmát a párizsi gráciáknak. Az ilyen mű nem fejleszt ki alsóbbrendűségi érzést a szemlélőben.

Megtudtam, hogy Sutirai nem tagja a Képzőművészeti Szövetségnek, sem az Alapnak, de ez nem keseríti el, mert tudja, hogy sok az irigye, protekciót pedig nem vesz igénybe, mert tiltja művészi büszkesége. Megkértem, hogy mutassa meg néhány vásznát. Először egy érdekes olajfestményt vett elő. Egy felkötött arcú fogfájós foxit ábrázolt.

Megkapott a vászon drámaisága. Ez a mély gondolatoktól áthatott alkotás azt fejezte ki,

hogy a fájdalom az élőlények világában azonos érzelmeket hoz felszínre, a szenvedés egyetemes. Látszott a kutyán, hogy az alattomos és fájdalmas kór mindennapi tevékenységében is gátolja, hiszen nem lehet harapni gyökérgyulladásos foggal, mert ha a kutyának, mondjuk, a jobb felső molárisok valamelyike fisztulás, nem lehet kívánni tőle, hogy a bal oldalon harapjon, hiszen lehetséges, hogy az esetleg gyorsmozgású levélhordó erre már nem is nyújt alkalmat. A foxi fején látható kendő az ember és a természet kapcsolatát ábrázolja, az ember segítő kezét, az élőlényeket összekapcsoló szeretetet.

Egy másik hatalmas vászon két kiscicát ábrázolt pamutgombolyaggal való játszadozás közben. Nehéz lenne egyszerűbb és fenségesebb módon kifejezni az „animal ludens" lelki világát, az önfeledt, látszólag céltalan mozgást, a játékos kikapcsolódást, amely felüdíti a lelket, és előkészíti földünk élővilágát a társadalmilag hasznos tevékenységekre, az erőműtervezéstől kezdve az egérfogásig.

Mindössze két jellemző példa ez a gazdag anyagból. Mint a művész elárulta, sok újszerű terve van az eddigi eredmények merész továbbfejlesztésére.

– Például – mondta –, a következő képek megalkotását irányoztam elő. Felkötött arcú fogfájós diplomata. Pamutgombolyaggal játszó szenátor. Tábornok gitárral.

Megköszöntem a Mester értékes felvilágosításait és elköszöntem. A ház előtt kiscicák játszották pamutgombolyaggal. Az élet utánozza a művészetet.

Feleki László

Igényes vevő

Vasvári Anna rajza

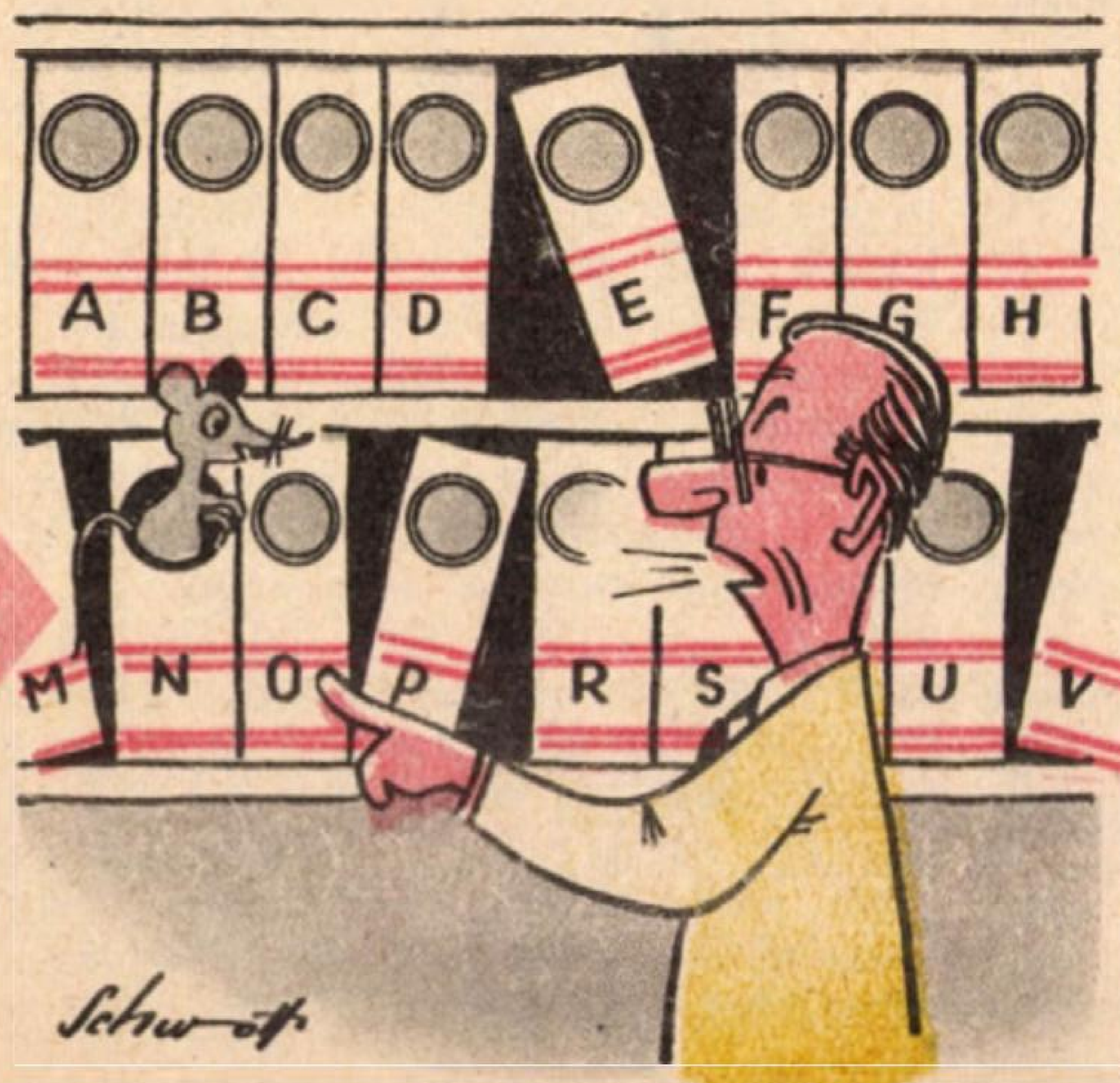

– Kérek valami olyan könyvet, amit már elkapkodtak . . .

Futó szemek

– Én négytized másodperccel jobb időt futok, mint te! . . .

Micsoda rendetlenség!

– Miért nem vagy a helyeden, az E dossziéban?!

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A zsebtolvaj elmegy otthonról. A felesége utánaszól:

— Aztán nehogy megint négy évig elmaradj nekem!

— Maga marha!

— Kikérem magamnak!

— Nem magának mondtam!

— De én is magamra vehettem!

— Én is indulok a mexikói olimpián.

— Miben?

— Hármasugrásban.

— És ki lesz a másik kettő?

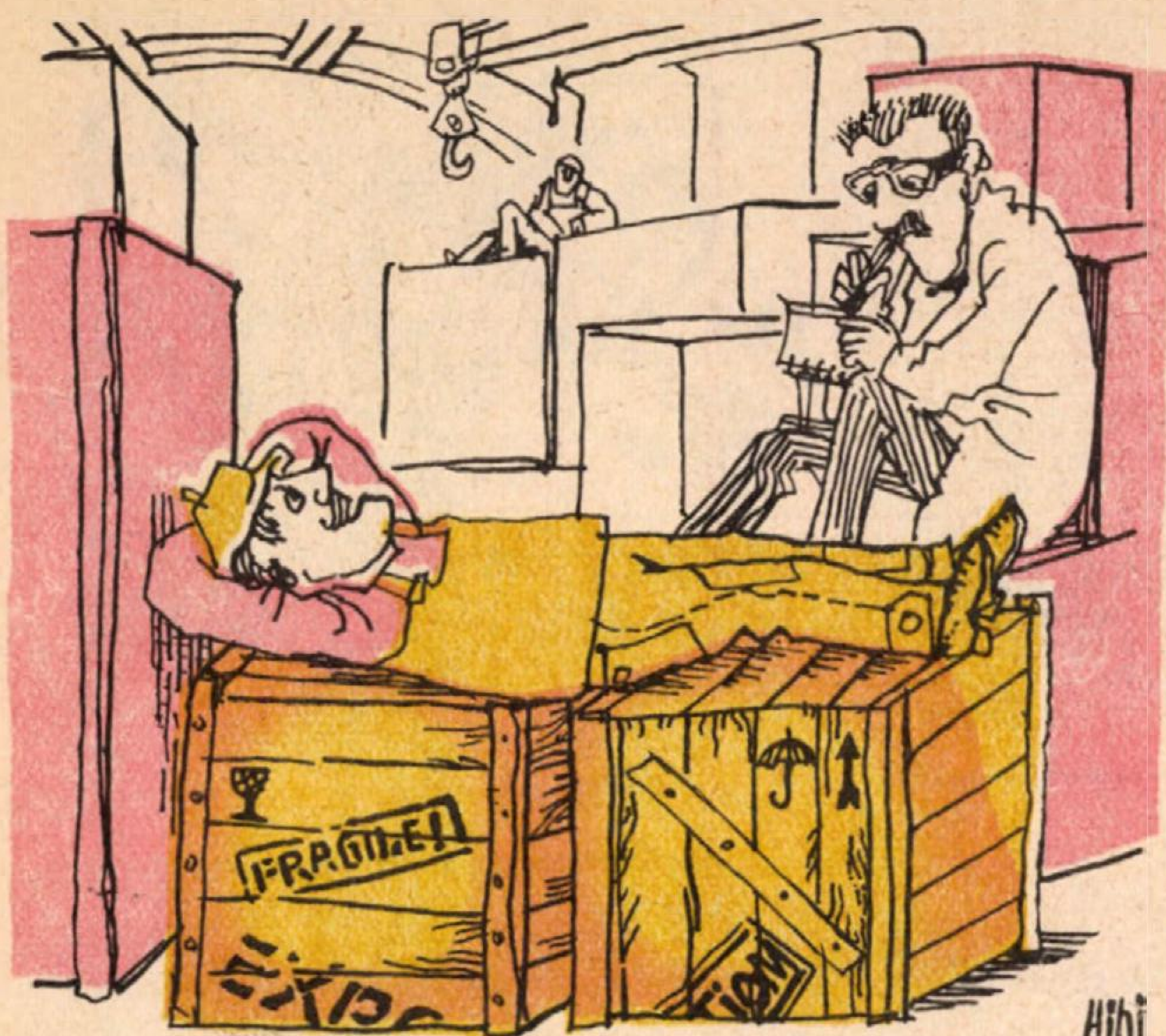

— Honnan veszi azt maga, Pista, hogy én menyasszony vagyok?

— Honnan? Maga mesélte tegnap.

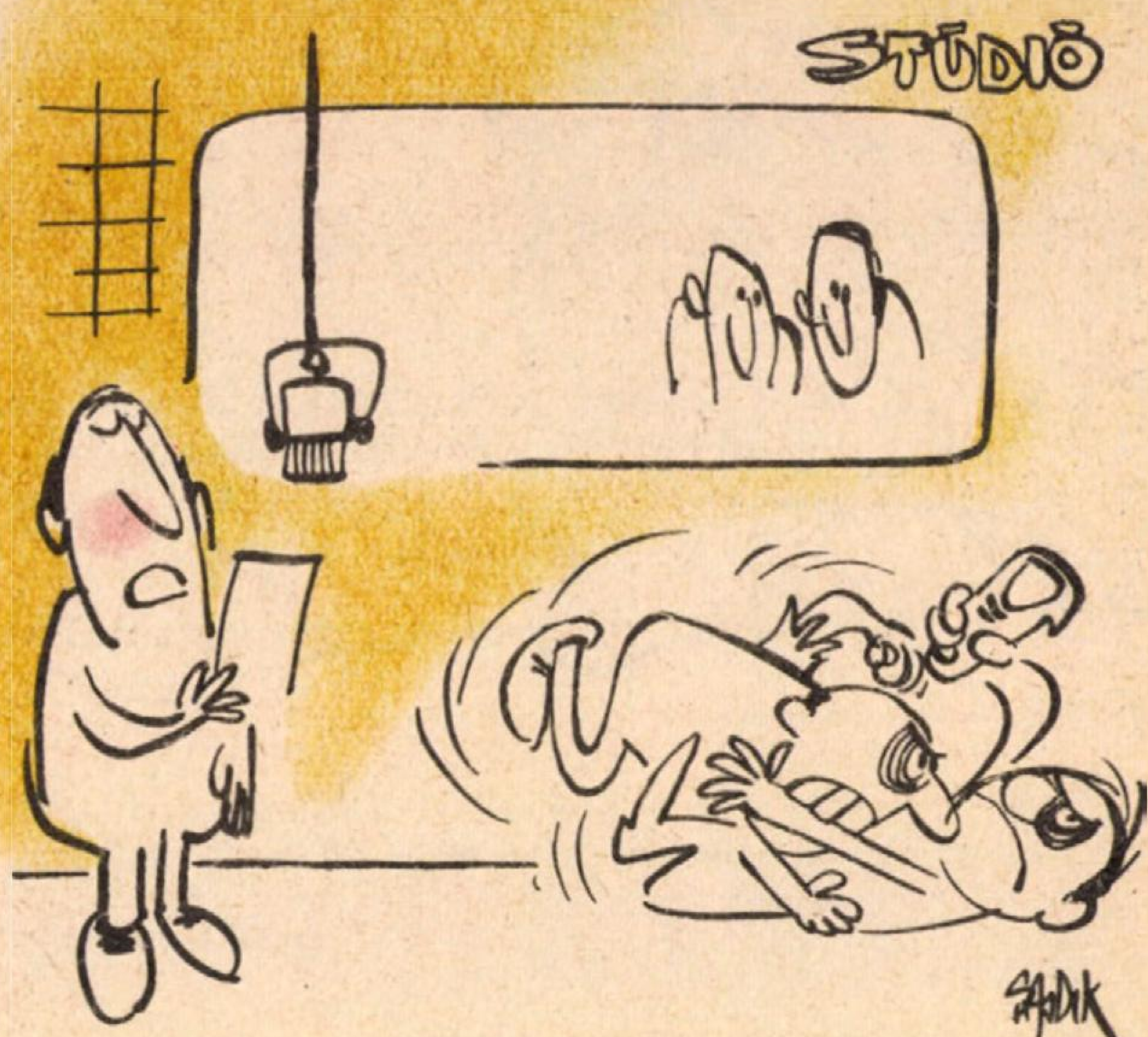
— Ja, az tegnap volt!

Munkapszichológia

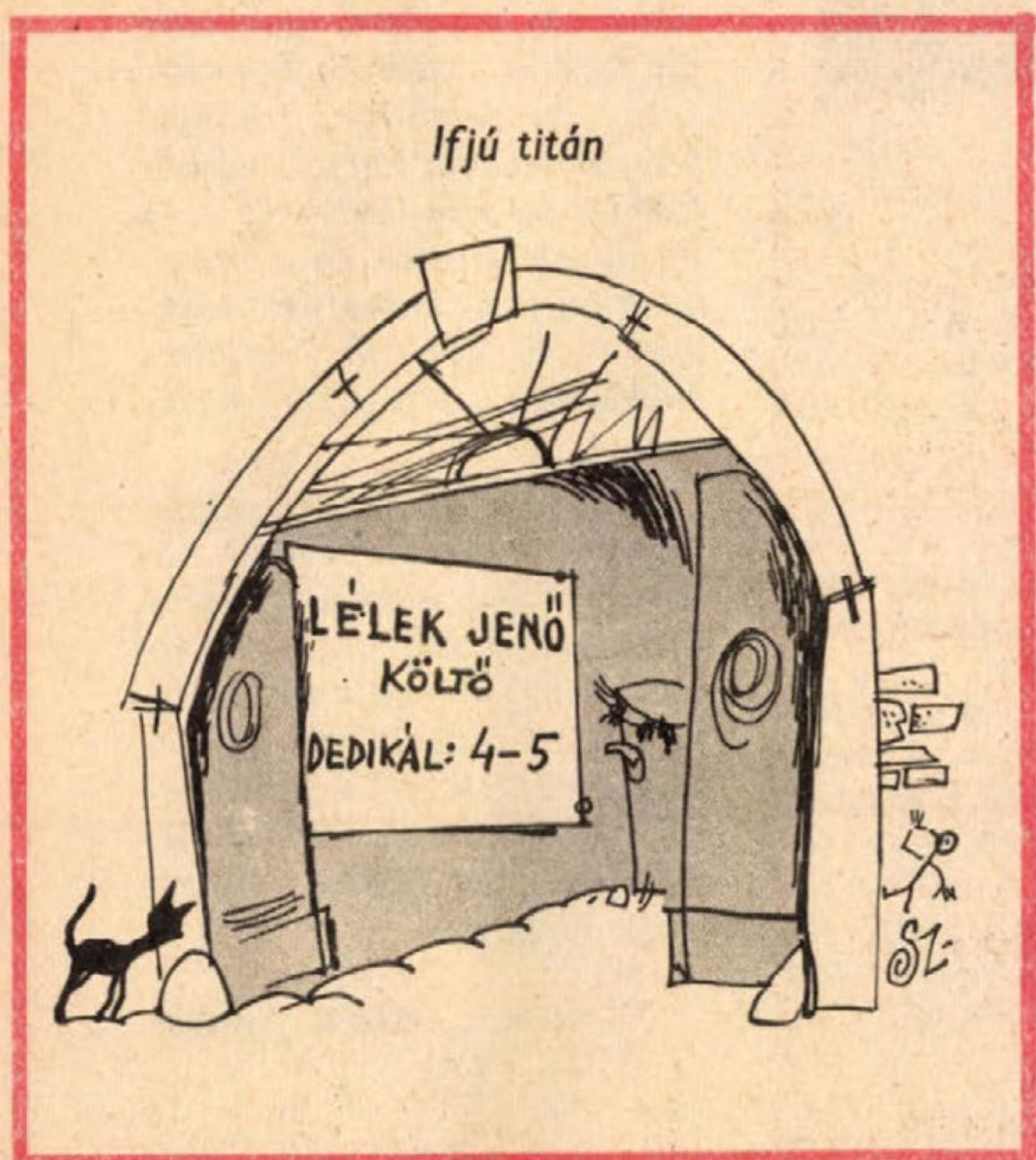
– Olyan örömtelenek voltak az inaséveim . . .

Izgalmas rádióműsor

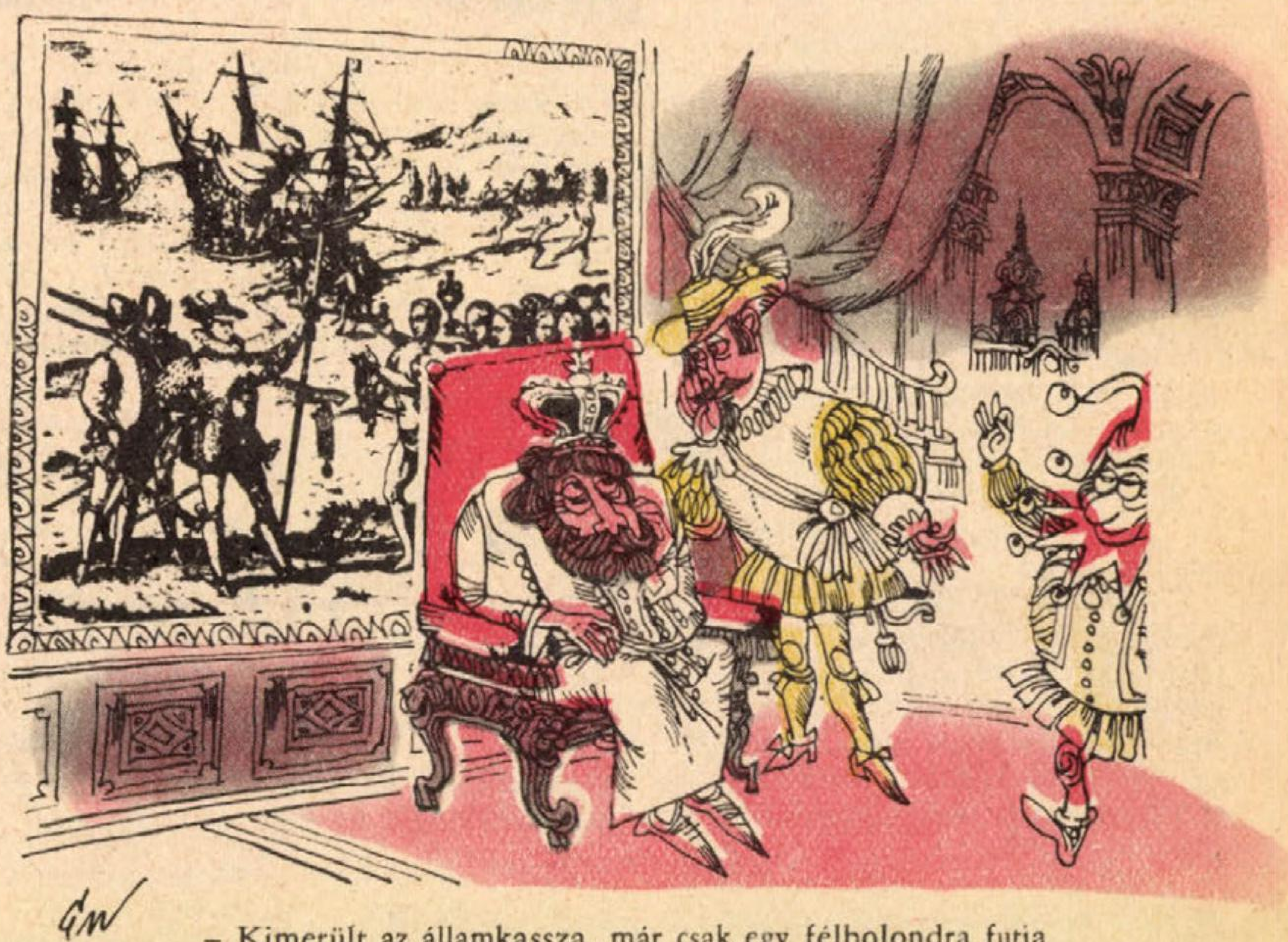

– Kedves hallgatóink, vitaműsorunkat hallották.

Ifjú titán

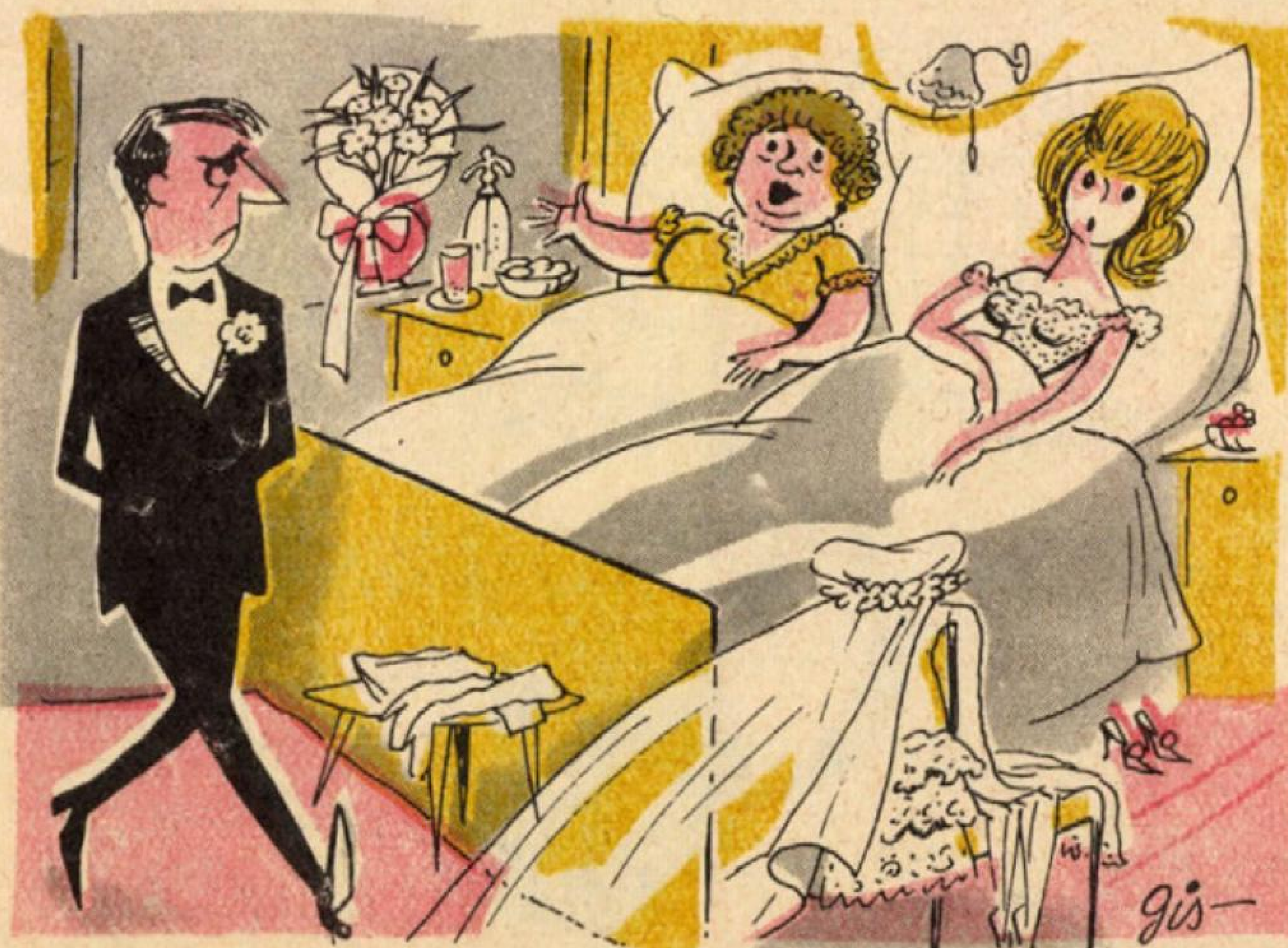

Kényszermegoldás

– Kimerült az államkassza, már csak egy félbolondra futja

Nászéjszaka

– Ne haragudjon, de a kislányom olyan anyás . . .

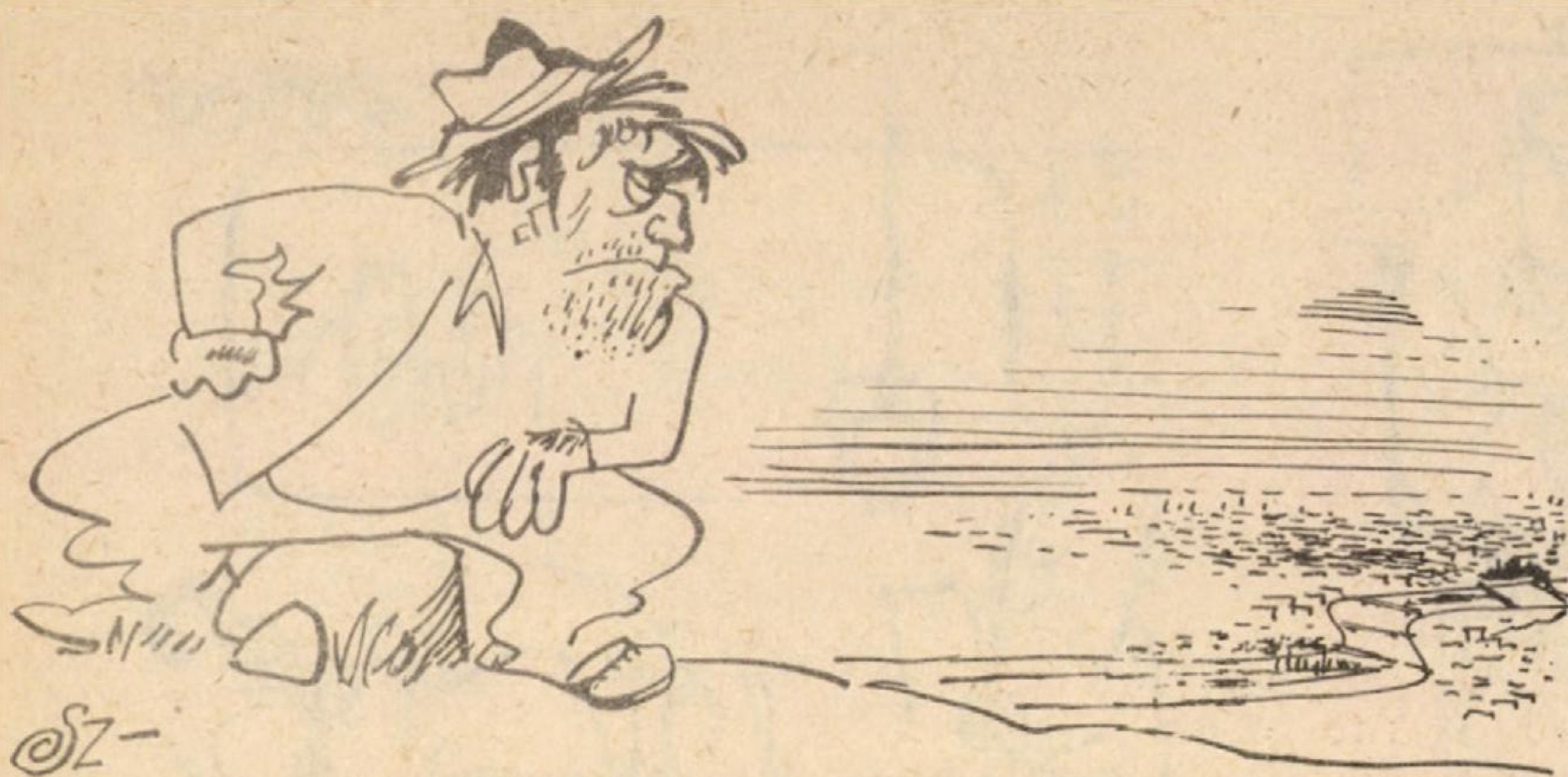
A törmelék nyomában

– Ezt még a rómaiak hagyták itt!

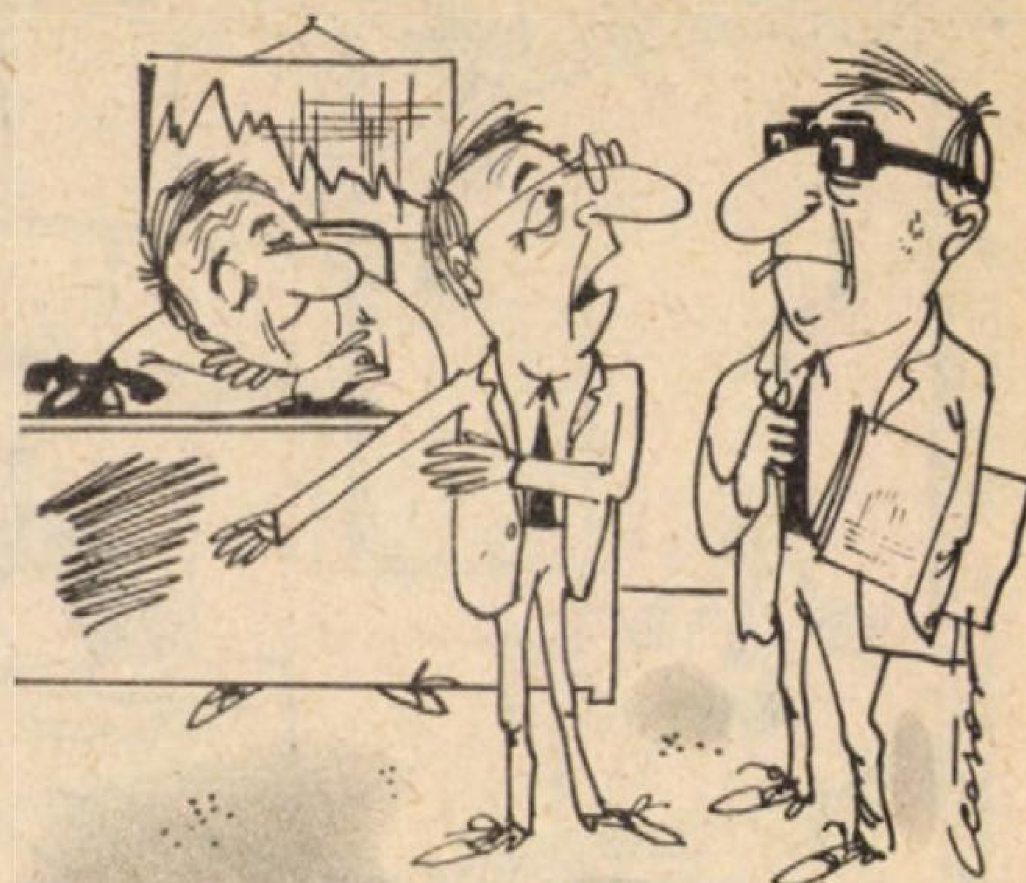
A lokálpatrióta tragédiája

Szűr-Szabó József rajza

– Úgy szeretem Budapestet, és innen tiltott ki a rendőrség három évre!

Jó ürügy

– Már két éve az alvadolgozás megvalósításán kísérletezik!

MÉREGKÖZPONT

Olvasom az újságban, hogy méregközpontot szerveznek. Ez az okos intézet számon tart majd minden mérgező hatású gyári készítményt és szükség esetén gyors tájékoztatást ad bármelyikről.

Már most szólok, hogy ebben a méregközpontban legyen egy humán-részleg is, amely mérgező hatású embertársainkat tartja számon, és az érdeklődőket felvilágosítja, hogy ezekkel hogyan kell bánni a nagyobb bajok elkerülése érdekében.

Működését így képzelem: X. Péter felhívja például a méregközpont humán részlegét.

— Halló! Kérem, én néhány hete kerültem a Karniskiszerelő Vállalathoz, garázdálkodik itt egy kolléga, bizonyos Sikattyú Jenő, aki az első percektől azt terjeszti rólam, hogy bigámia miatt már többször voltam elvonókúrán, meg hogy két elemim van mindössze, csak a rövid magánhangzókat ismerem, és csak azért lehetek itt könyvelő, mert az igazgató a nevelőapám. Kedves méregközpont, a

helyzetem immár válságos. Mit tegyek?

— Egy pillanat, mindjárt kikeressük Sikattyú úr kartonját... Hm... Sikattyú Jenő valóban született bajkeverő, szenvedélyes intrikus és rágalmazó, de van itt valami pozitívum is! Csak alsóbb beosztásban levőket támad, vezető beosztásúaktól retteg.

— Tehát?

— Javallatunk az, hogy ön huszonnégy órán belül diszkréten juttassa Sikattyú úr tudomására, hogy ön tényleg nevelt fia a vállalat igazgatójának, és a drága papa tűzbe menne magáért. A többi vád ellen ne is védekezzék, azokat a szóban forgó kolléga maga fogja sürgősen visszaszívni. Világos?

— Igen. Köszönöm.

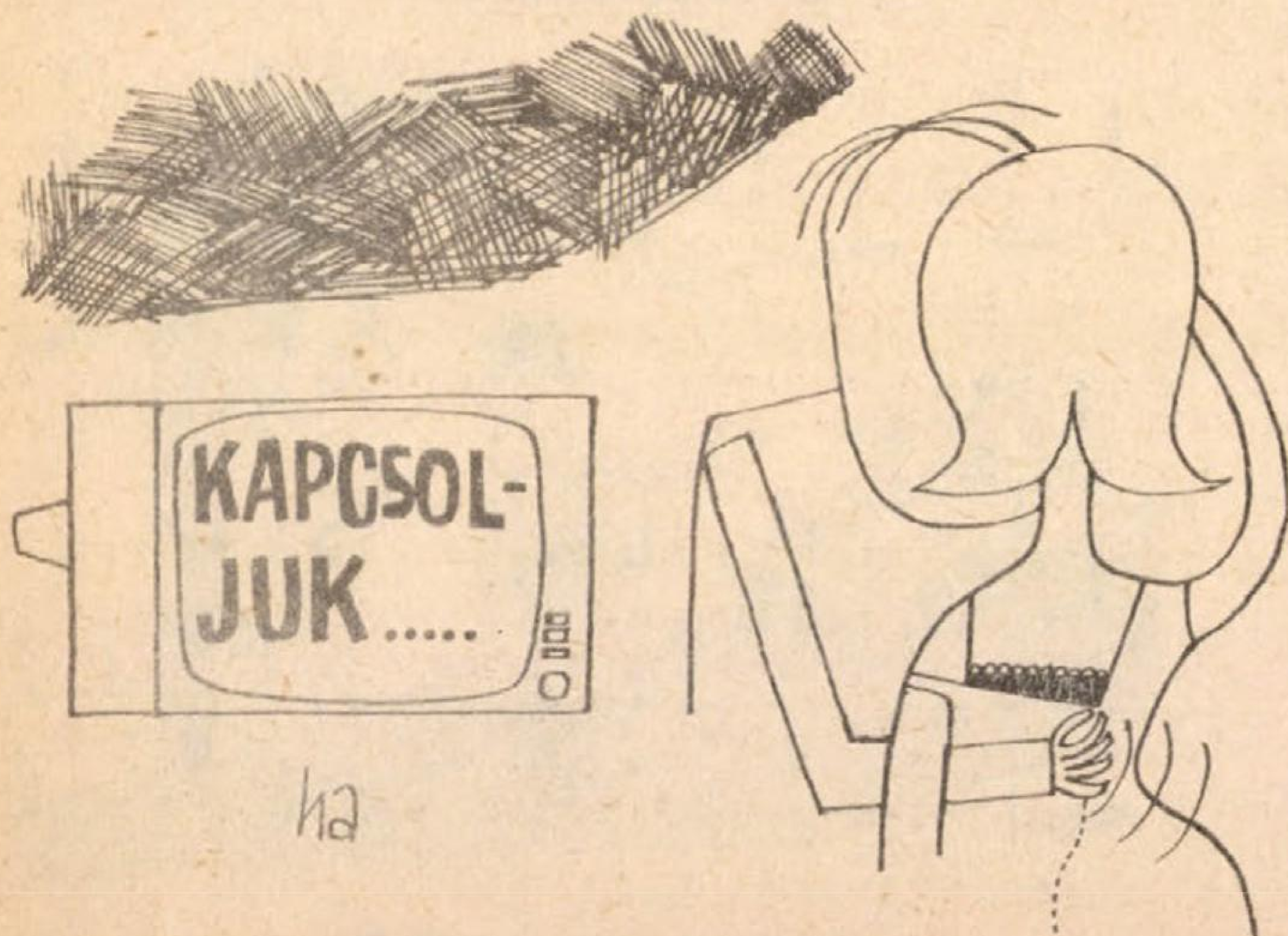
*

A méregközpont humán részlege hasznos tanácsokat adhatna továbbá goromba elárusítók, rádiót bömböltető szomszédok, hárpia házmesternék, cezarománias kézilabda-játékvezetők és mindenféle fajta egyéb mérgező hatású személyek szakszerű kezelésére, miáltal csökkenne ártalmas hatásuk.

Aki nem ért egyet javaslatommal, ezt levélben közölje velem, adatai pontos feltüntetésével, hogy az illetőket haladéktalanul lajstromba vétethessem a méregközpont humán részlegének felállításakor. Tudniillik egy kicsit bosszúálló vagyok magam is.

Kürti András

Aktuális műsor

A galambkiállításon

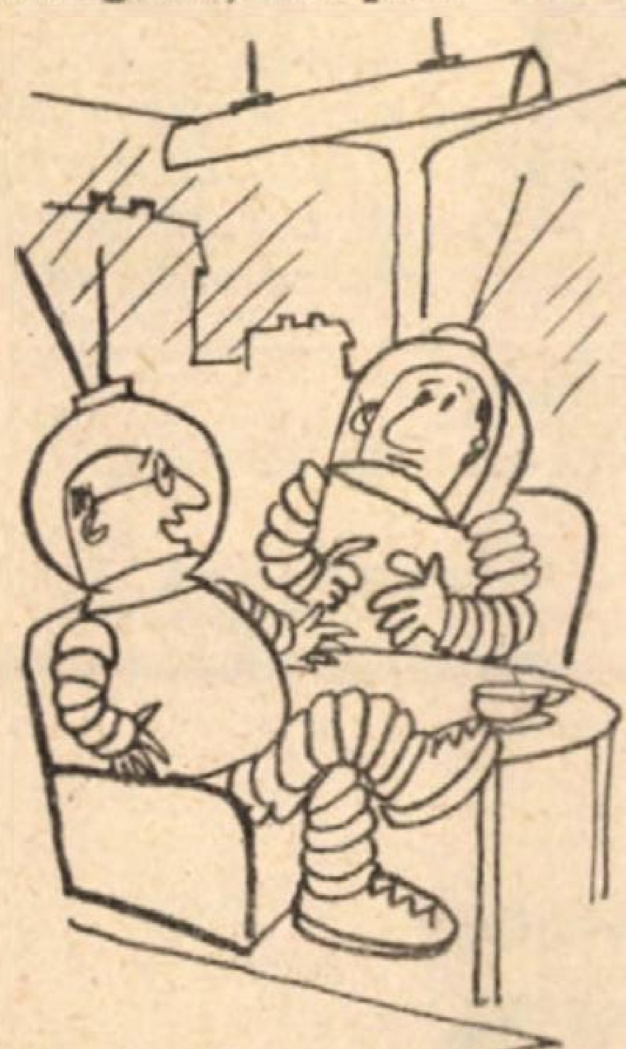
– Kérem szépen, lehet itt vásárolni is?

Szép kis TORONYHÁZ

Mint a közügyek iránt fogékony honpolgár, nem kis érdeklődéssel tanulmányoztam a sajtóvitát arról, hogy a Szép utcai toronyház vajon beleillik-e a városképbe.

Egyesek szerint nem illik bele, mert a környező házak sokkal alacsonyabbak nála, azonkívül előnytelenül rivalizál egy templomtoronnyal is ráadásul. E nézet hívei úgy vélik, hogy érjük be az új lakótelepek felhőkarcolóival. Mások viszont afelé hajlanak, hogy pusztán azért, mert dicső eleink az alacsonyabb házakat kultiválták, mi ne fosszuk meg a főváros szívét a modern építészet sokemeletes acél és üveg csodáitól.

Laikus lévén, képtelen vagyok igazságot tenni a dologban, csupán az a

szerény észrevételem, hogy az ilyesmit mindenesetre célszerűbb lett volna eldönteni az objektum felépítése előtt, mint után...

Tulajdonképpen már napirendre is tértem volna az egész fölött, ha egy tévé-riportból nem értesülök róla, hogy a kívülről olyannyira vitatott létesítmény belülről jórészt hasznavehetetlen. Télen nagyon hideg van benne, nyáron meg nagyon meleg. Levegő pedig semelyik évszakban sem áll kellő mennyiségben az érdeklődők rendelkezésére, mivelhogy a fűtésen és a hűtésen kívül a szellőztetésről is elfelejtettek gondoskodni a szakemberek.

Szeretteim, akik szintén az interjú tanúi voltak, elkomorultak a hallottakon, annál is inkább, mivel arról is említés történt, hogy az épület kerek ötvenhat millió forintocskába került. Én azonban most sem vesztettem el szűnni nem akaró derűlátásomat, és legott spekulálni kezdtem. Rövidesen ki is fundáltam, hogy itt tulajdonképpen csak apróbb szervezési hibáról van szó. Tudniillik az épületet nem megfelelően használják ki.

A nyápic külkereskedelmi üzletkötők és elpuhult külföldi ügyfeleik persze hogy prüszkölnek a zimankós szobákban, amelyek az amúgy is állandó raktárhiánnyal küszködő Mirelite-vállalat számára viszont aranyat érnének. A meleg évszakban pedig a Botanikus Kert rendezhetne be buja tropikus pálmakertet ugyanitt — a fülledt üvegházban. Idegenforgalmi látványosságnak sem megvetendő! Így hirdethetnék az IBUSZ-prospektusok: „Ha Budapesten jár nyáron, feltétlenül látogasson el a Szép utcai dzsungelbe!"

Amennyiben a Mirelite és a Füvészkert félévenkénti helycseréi túlzott költözködési költséggel járnának, volna egy másik javaslatom: létesítsenek itt alapfokú űrhajósképző tanfolyamot. Az asztronautáknak ugyanis hasonló megpróbáltatásokra kell felkészülniük, mint amilyenekre most a külkereskedelmi üzletkötőknek. Nagy hidegre, nagy melegre, sőt, a normális földi levegő hiányára. Talán a Szép utcai álompalota belsejében uralkodó állapotok nem mindenben felelnek meg pontosan a világűr zord viszonyainak, de figyelembe kell venni, hogy Magyarországon nemcsak az építőipar, hanem még az űrkutatás is gyerekcipőben jár.

Dalmáth Ferenc

Ikertárs

Egy darabig türelmesen várta az esedékes telefonhívást, aztán idegesen fölemelte a kagylót. Semmi. A készülék süketen hallgatott, a vezetékben nem volt élet.

Az utóbbi hetekben harmadízben fordult ez elő, már túljutott a jámbor csodavárás korán, nem hitte többé, hogy rosszindulatú dzsinnek épp az ő telefonjára vadásznak. A telefonszerelő világosan megmagyarázta a múltkor a jelenség okát: az ikertársa mellétette a kagylót, s ezzel az ő vonalát is megbénította.

De miért teszi valaki krónikusan mellé a kagylót? Most már utánajár. Itt úgy sincs mire várnia.

Le az utcára, át a szomszéd házba, szíves látogatásra az ikerhez. Emlékezett rá, magános, idősebb asszony.

Csöngetett, dörömbölt, hiába.

Megnyílt a szomszédos ajtó, valaki tájékoztatta, hogy ilyenkor szokott hazatérni a munkájából, bizonyára vásárol.

Állt megalázottan, leskelődve az idegen lépcsőházban. Esetleg terepszemlét tartó besurranó tolvajnak nézik. Bár az nem lődörögne ilyen jámboran. Lepörgette magában a várható találkozást — a képzeletbeli jelenet elporhanyósította dühét. Mire az ódivatú kalap fölhullámzott a lépcsőkanyarodóban, csaknem hálás volt.

— Engem keres?

— Az ikre vagyok — amint kimondta, ráébredt a szavak képtelenségére.

Szorosan az apró öregasszony nyomában hatolt be a lakásba, mint aki nem engedi magát többé félrevezetni.

— Mellétettem a kagylót...? Az... az nem fordulhat elő... — motyogta a szűk, riadt kis hang az előszobában.

— Mindjárt kiderül. Ezért jöttem át.

Benyitottak a szobába, fölgyulladt a villany. Nem, nem volt tévedés. A telefon döglötten, félrebillent kagylóval állt a kisasztalon. S fölötte, a függöny rúdján, hirtelen surranó kis nesz hallatszott, s elvillant egy mókus. Aztán már a nyitott ajtajú kalitkát is fölfedezte.

— Ott a magyarázat. A karnison.

— Marcika... kiszökött... — suttogta még mindig kalapban, táskáját karján fityegtetve az öregasszony.

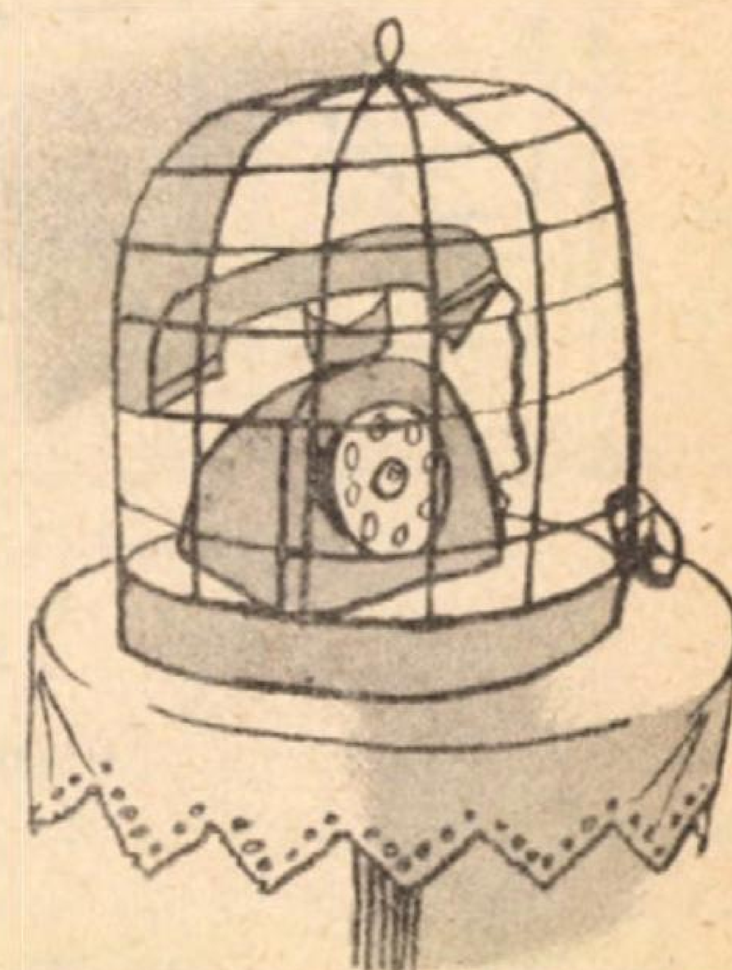
Kétkedve nézett rá. Az a kalitka be sincs zárva. Maga is érezte vonásain a boszszúság mögött bujkáló mosolyt, de visszanyelte.

— Hát volna szíve... — görbült el az öklömnyi, száradt arc. — Látod, látod, Marci... milyen bajt okoztál! — mondta panaszosan a magasba.

— Míg ezt a kalitkát szobadísznek használják, addig nekem egy mókus az ikertársam! — állapította meg.

— Hát zárjam be egész napra... mint egy rabot?

Hirtelen fölvillant benne egy ötlet.

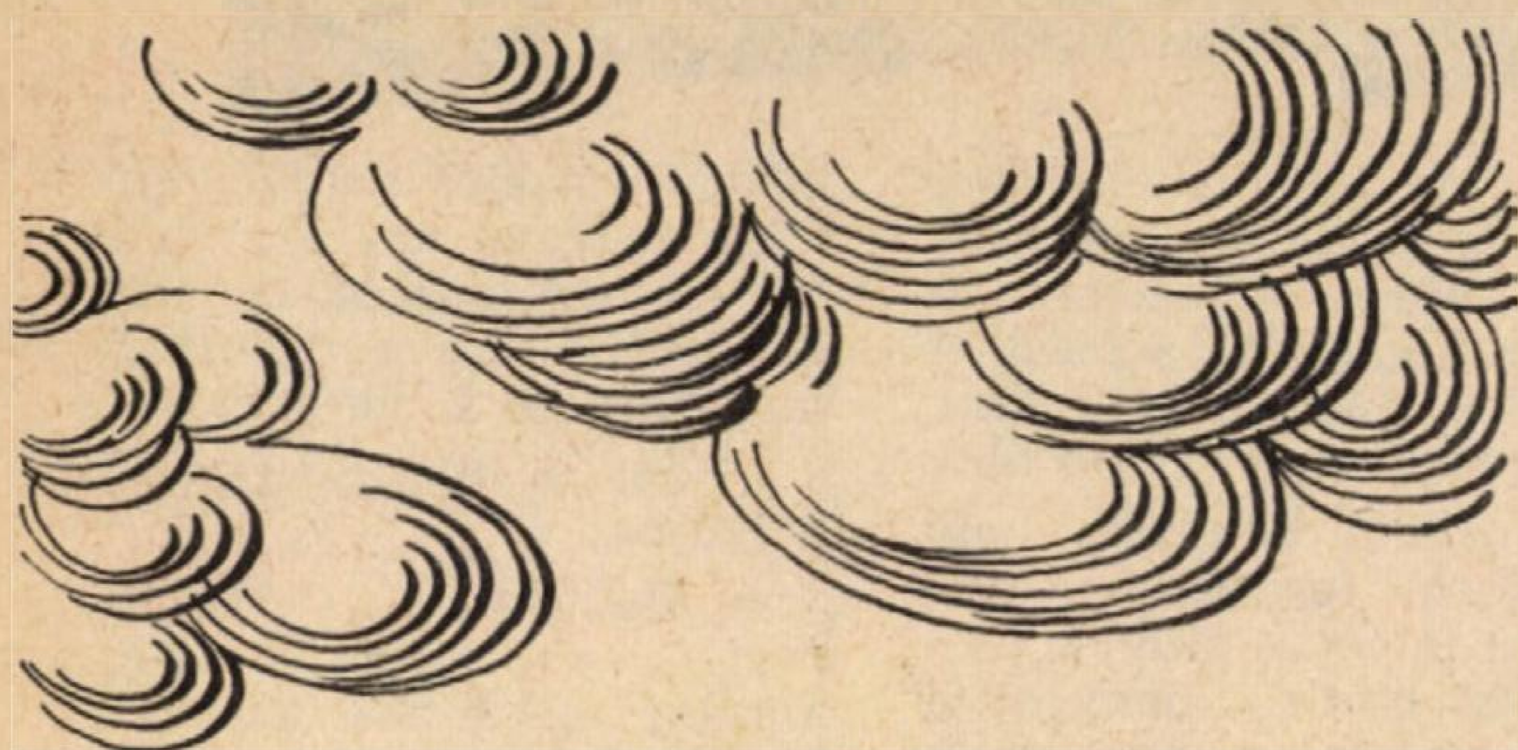
— Vagy, vagy! — szólalt meg elszántan. Odalépett a néma, féloldalas készülékhez, helyére rakta a kagylót, az egészet beletette a kalitkába és ráreteszelte az ajtót.

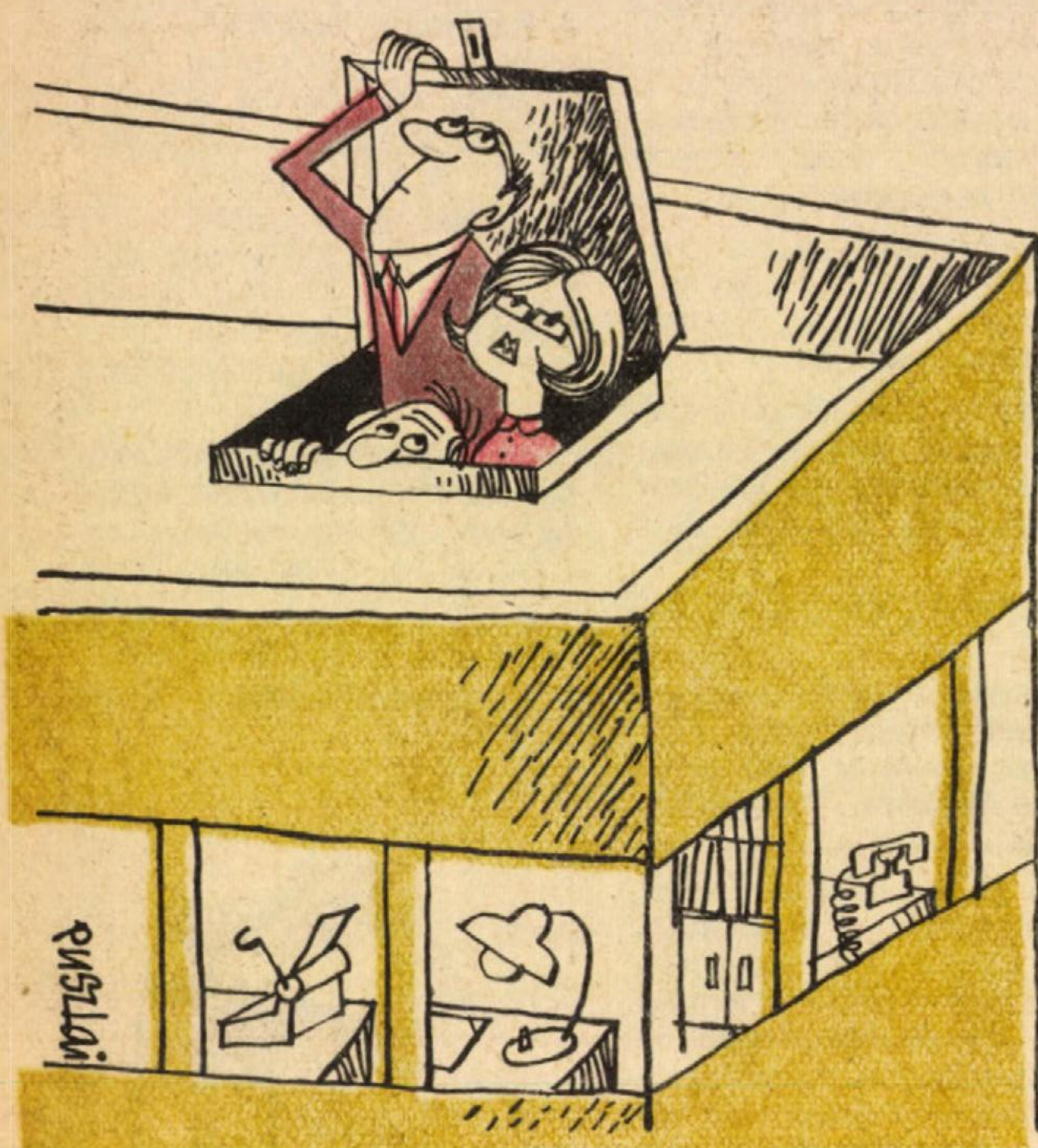
Marci, mintha megmentett szabadságát ünnepelné, végigrohant a karnison, le a függöny drapériáján, s üdvözletül meglengette a látogató felé farka vörös bozontját.

Vidor Miklós

Vállalati önállóság

Pusztai Pál rajza

– Tényleg nincs fölöttünk senki?

Jó ember

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KECSKEMÉTEN ESIK — NAGYKŐRÖSÖN ÁZUNK

Mi, akik a fény, a világosság terjesztői vagyunk, sehogy sem tudunk fényt deríteni egy nagy problémára. Nevezetesen arra, hogy miért olyan rossz a munkaruháink minősége!

Az esőköpenyünk például csak akkor nem ázik át, ha nem esik az eső. Bár egy kis bosszús, ironikus túlzással azt is szoktuk mondani, hogy ha Kecskeméten esik az eső, akkor mi már itt Nagykőrösön átázunk tőle, annyira nem véd semmit a köpenyünk.

A kesztyűket két évre kapjuk, de néhány hét vagy hónap alatt tönkremennek.

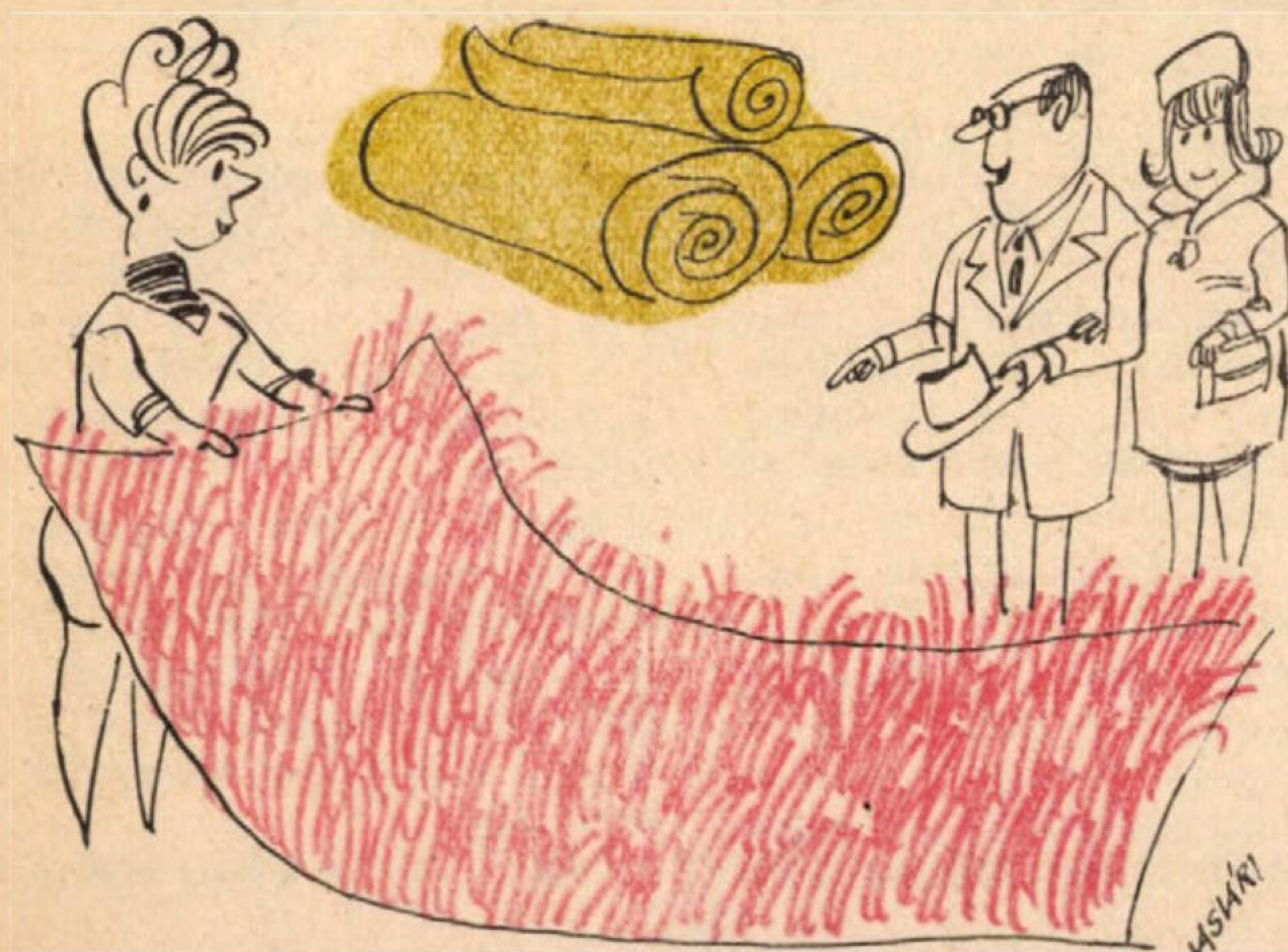
Ezeket és más hasonló panaszainkat minden termelési értekezleten szóvá tesszük. A vezetőség a panaszokat mindig továbbítja a Közületi Ruhakereskedelmi Vállalathoz, de ennek eddig nem volt foganatja: a ruháink minősége csak nem javul.

Nem tudjuk, mit szólnának ahhoz a munkaruháinkat előállító vállalatok, hogyha tőlünk, az elektromosipar dolgozóitól, jóval gyengébb áramot kapnának, mint ami a munkájuk ellátásához szükséges, 380 volt helyett mondjuk csak 160 voltot?! Bizonyára sűrűn emlegetnék a nevünket!

Akárcsak mi az övékét!

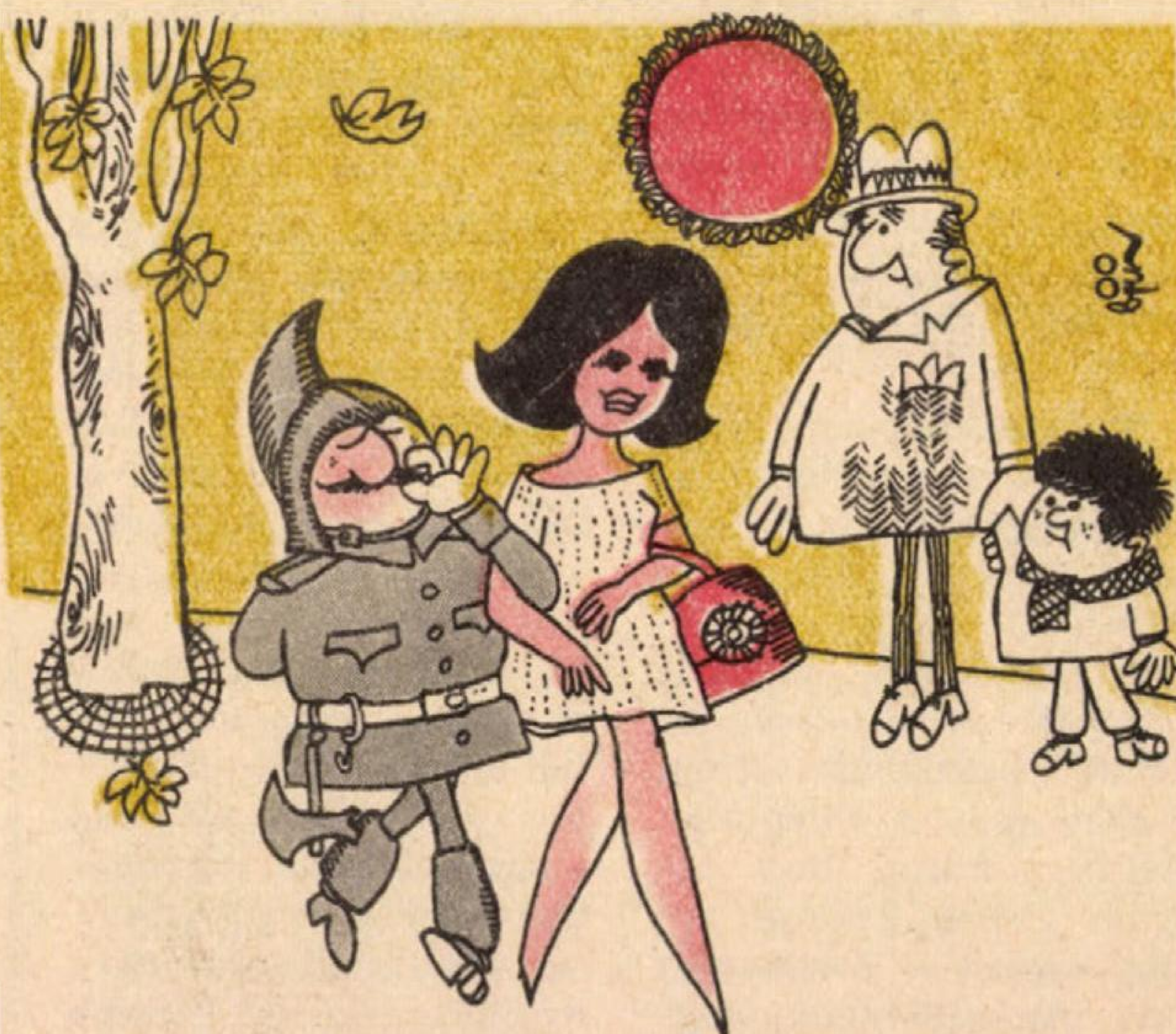
Délmagyarországi Áramszolgáltató V. nagykőrösi villanyszerelői

Subaszőnyeg

– Tessék mondani, cz évelő?

Jön a női papírruha!

Elővigyázatos menyecske

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 67.1456 – Kossuth Nyomda, Budapest
Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25504